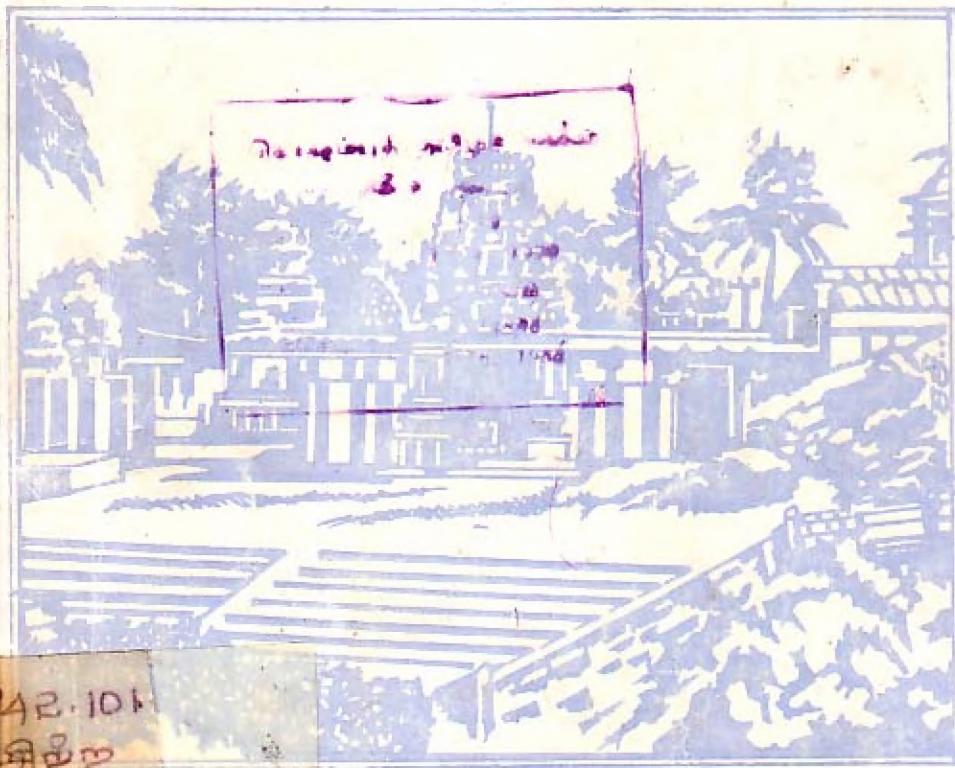

நமத்தமிழர் புரவாற்

13689

[கி.பி.1000 வரை] தொகுத். 1

942.101
சிறை

SLIPR கலைார்த்தி. சி.க. சீர்வுமிபலம்
தலைவர், அய்யாந்தூந்துறை,
யாழ்ச்சி. பால்கலைக் கழகம்.

1994.

ஷாமுத் தமிழ்வரலாறு

(கி. பி 1000 வரை)

தொகுதி 1

கலாநிதி~~ச.~~ க. சிறைப்பலம்,
தலைவர், வரவாற்றுத்துறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு:
இந்துக்கல்லூரி
சாவகச்சேரி.
1994

நால்:

(கி. ரே. 1000

ஆசிரியர்: கலாநிதி சி. க. சிற்றுப்பு, டிம்.

முதலவர்: தலைவர், வரலாற்றுத்துறை யாழ்-பல்கலைக் கழகம் யாழ்ப்பாணம்

பதிப்பு: முதலாவது பதிப்பு
11-2-1994

பதிப்புரிமை: ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு: சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி

அச்சப்பதிப்பு: சிவா பிறின்டேர்ஸ் கைத்தி

அட்டைப்படம்: 'சு'.

விலை ரூபா: **60-00**

பதிப்புச்

தங்கிரில்லாச் சமூக சேவகராக மாநிலம் போற்ற வாழ்ந்துவர் எயது கல்லூரியின் தாபகராகிய யீமான் வி. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் அவர் ஆற்றிய சமூகப் பணி கள் அளவில் தமிழர்ச் சிறார்கள் இந்து சமயச் துறவில் கல்வி பெறவேண்டும் என்ற பெருநோக்கில் எமது பாடசாலையை ஸ் தா சி த் த வர். தெளிந்த சந்தையுடைய பக்தியுடனும் இந்நாற்பணி மை ஆரம் மீத்து வைத்தார் என்பதற்கு இன்று இக்கல்லூரி. ஆஸ் போல்தனைத்து அகிலமெங்கும் புகழ் பரப்பி நிற்பதோன்றே சாண்றாகும் இப்பெருந் தகையை நினைவுகூருகின்ற இந்தங்னாளிலே கலாநிதி சி. க. சிற்றும் பலம் அவர்கள் நினைவுப் பெருநையை நிகழ்த்தும் வந்திருப்பதும் பொருத்தமான தொண்டே ஈழத்தழிழர் வரவாறு - 1000 வரை என்ற வெளியீடு நூற்று மூற்பகுதியை நினைவுப் பெருநையாக நூல்வடிவில் வெளியீடு வெதில் நாம் பெருமகிழ்வுவடைகீன்றோம் அவர் ஈழத்தழிழர் வெளியீடு வெதில் வெளிக்கொணர்வதில் அரும்பாடுபட்டு வரலாற்றை ஆய்வுரீதியில் வெளிக்கொணர்வதில் அரும்பாடுபட்டு உழைப்பவர் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்ற நூல் அதற்குச் சான் நாகும். ஈழத்தழிழர் வரலாற்றை மாணவர்களுக்கும் கற்றோர்க்கும் தழிழர் வரலாற்றில் ஈடுபாடுடைய அனைவர்க்கும் பெரு விருந்தாக இன்று நாம் வெளியீடு வெதில் மட்டுற்ற மகிழ்ச்சி அடைகீன்றோம் இந்தாலின் ஏனையபகுதிகளும் சிறப்பாக வெளிவந்து மாவர்க்கும் குறுகிய காலத்தில் சீரகரித்துத்தந்த சிவா அச்சகத்தாருக்கு நமது நன்றிகள்.

யா/சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி
சாவகச்சேரி.

க. சந்திரகேரா
அதிபர்

முன்னுழை

ஸமுத்தமிழராகிய நாம் நமது தனித்துவத்தினைப் பேணிப் பாது காப்பதில் முனைந்து நிற்கும் இக்கால கட்டத்தில் நமது வாலாறு பற்றி எழுதுவது, அறிவுது அவசியமாகி உறுது, ஒருவகையில் இது நமது வாலாற்றுக் கடமையும் கூட இத்தகைய முயற்சிகள் நமது பழைய பாரம்பரியமும்பற்றி அறிந்து அவற்றை இறுகப் பற்றித்து வழிவகுக்கும் அதேநோத்தில் நாம் நமது தனித்துவத்தினைப் பேண அவாவுடன் நிற்பதற்கான அடிப்படையை விளங்கிக் கொள்ளும் துணைபுரியும் எனினும் பல காலமாக இத்தகைய முயற்சிகளின் அவசியத்தை நாம் உணர்ந்து செயற்பட்டாலும் கூட அது இற்றை வரை கைக்கூடவில்லை. அதற்கான காலமும் கணியவில்லை சாவ கச்சேரி இந்துக்கல்லூரி அதிபரும் நமது மதிப்பிற்குரிய நண்பரு மாகிய திரு க. சந்திரசேகரா அவர்கள் நமது கல்லூரியின் திறுவனர் நினைவுச் சொற்பொழிவை ஆற்றும்படி நமக்கு சீட்ட அனுப்பு ஸமுத்தமிழர் வாலாறுபற்றிய சிக கருக்கட்டுவதற்குக் கால்காலாக அமைந்துவிட்டது. அதுவும் இத்தகைய முயற்சியைப் புகழ்க்க வாரிவனேஸ்வரனின் அருட்கடாட்சத்தில் தினைத்திருக்குத் தாவகச் சேரியில் செற்கொள்ளுவது நமதுபாக்கியமே. முதலில்வாரிவனேஸ் வரனின் பாதாரவிந்தங்களை வணக்கி, நமது உரையைத் தொடரவாய்மை நினைக்கின்றேன்.

இந்நாடு சிங்கள மக்களின் நாடு என்ற ஜத்தகத்தில் தினைத்திருந்த நமது வாலாற்று ஆய்வில் தமிழர் வாலாறு பற்றிய ஆய்வில் அக்கறை காட்டப்படாது சிங்கள மக்களின் வரலாற்றுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. நமது வாலாற்றை விளக்கும் இவக்கியச் சான்றுகள் போதானிட்டாலும் கூட அண்ணமக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் இது பற்றிச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. இருந்தும் முழு ஸமுத்தையும் உள்ளடக்கீய வாலாறாக நமதுஆய்வு அமைந்துள்ளதால் சிங்கள அரசுகளின் தலைநகர்களை மையமாகக் கொண்டே ஸமுத்து வாலாற்றை எழுதுக் கூட வாலாற்றாசிரியர்களாற் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதை அனுசரித்தே எமது இவ்விரிவரையும் அனுராதபுர அரசுக்காலத் தமிழ் மக்களின் வாலா

றாக அமைந்துவிட்டது எனினும் இக்கால கட்டத்தில் தமிழ்ப்பிராந்தியங்களின் அரசு, பொருளாதார, சமூக, சமய உருவாக்கங்கள் பற்றி இயண்டாவு நம்மால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதனால் தமிழர் வாலாறு பற்றிய சான்றுகள் பலவாறு தேடப் பட்டு ஆராயப்பட்டு வரும் இக்கால கட்டத்தில் இவ்வாலாற்றைத் தொகுதி தொகுதிகளாகப் பிரித்து கீது போன்ற விரிவுரைகளாக நிகழ்த்திப் பின்னர் இவற்றை சிளாய்வு செய்து ஒரு நூலாக வெளி யிடுவதே நமதுநோக்கமாகும். இத்தகைய பணிக்கு உதவியவர்பவர் முதலில் நமது நன்றிகளுக்கு உத்தாகுபவர் நண்பர் திரு க. கந்திரசேகரா அவர்களே. அவரின் அழைப்பே நமது உரை நூல்வுட் வும் பெறுவதற்கு உதவியது மேலும் தட்டச்சில் நமது கையேட்டுப் பிரதிகைப் பொறித்துத்தாத்து நாது வாலாற்றுத்துறை லீகிடர் செல்வி கமின்திரா குமாரு தட்டச்சுப்பிரதியுடன் மூலப்பிரதிகை ஒப் பிட்டுச் சீர்செய்த நமது துறையைச் சேர்ந்த கட்டுரை ஆசிரியரான செல்வி யசோதா பத்மநாதன், இந்நாலுக்குரிய அட்டைப்படத்தினை வரைந்த நமது மாணவன் 'சி. புளொக்கைத் தயாரித் துதியை அழகன் புளொக் தயாரிப்பாளர்கள், இந் நூலினை அச்சுவாகன மேற்றிய சிவா அச்சுக்கத்தார் ஆகியோருக்கு நமது உள்களிற்க நன்றிகள்.

வாலாற்றுத்துறை,
நாடு பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி.

11-02-94

சி. க. சிற்றம்பலம்

1 வரலாற்றுப் பின்னணிஃ

சமத்து வரலாறு பெருமளவுக்குப் பொதித சிங்கள மக்களது வரலாறாகவே நிரைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பல அடிப்படைக் காரணங்கள் உள். பெளத்த மதம் சமத்தின் வரலாறு காலத்தின் ஆரம்பம் எனக் கொள்ளப்படும் தேவநம்பியதீஸ் வீண் (கி. மு 247 - 210) ஆட்சிக் காலத்தில் இங்கு புதுத்தப்பட அனுராதபுரத்திலுள்ள பொத்த சிகாரைகளில் இம் மதத்தின் வரலாறு சம்பந்தமான நிவீக்குவகளைக் கோவைப்படுத்தும் மரபும் தொன்றி வரவர்ந்தது. இவற்றோடு முக்கிய அரசியல் நிவீக்குவகளுக்கு பிறவும் இணைக்கப்பட்டன. கால கதியில் பொத்த மதக் கண ஞோட்டத்தில் அமைந்திருந்த இக் கருஷுலங்களை மையமாகக் கொண்டு பாளிநூல்களாகிய தீவும்சம், மகாவும்சம், குளவும் சம் ஆகியனவும் பிற சிங்கள நூல் கார்ணம் எழுச்சி பெற்றன.¹ பொத்தமத வரலாற்றினைக் கூற வந்த இவை நாள்டைவில் இவற்றைத் தழுவிய சிங்கள மக்களது வரலாற்றையும் நாட்டினது வரலாற்றையும் தமிழோடு இணைத்துக் கொண்டன. இதனால் பொத்தம், சிங்களமக்கள், நாடு ஆகிய மூன்றும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்ட வரலாறாகவே நிற்குத்து வரலாறு வரையப் பட்டது இத்தகைய வசாலாறு சிங்கள மக்களின் ஆட்சிபிடங்கள் அமைந்திருந்த தலைநகர்களை மையமாகக் கொண்டே எழுதப் பட்டது.

மேற்கூறிய அணுகுமுறையினர் தயிழ் மக்களின் வரலாறு உரியவாறு இடம் பெறாகை வியப்பன்று. இந்நாட்டிற்கு நாளரி கத்தினர் இட்டு வந்தவர்கள் இன்றைப் பிங்கள் மக்களின் மூதா தையினர்; தமிழர்கள் இவர்களுக்குப் பின்னர் தான் இங்கு அடி ஏடுத்து வைத்தவர்கள்; ஓவ்வாறு வந்த இவர்கள் படைவீரர் களாகவும், படை எடுப்பாளர்களாகவும் வியாபாரிகளாகவும் இந்நாட்டிற்கு வந்து பெளத்த பூஷியினை ஆக்கிரமித்துச் சீரித்த வர்கள்; உண்மையான மதமாகிய பொத்த மதத்தினை அன்றிப் பொய்யான மத நெறியாகிய இந்து மதத்தினைத் தழுவிய வர்கள்: ஆனால் இந்நாடு உண்மையான நெறியாகிய பொத்த மதக்கிற்கும்: சிங்கள மக்களுக்குமூரிய ‘தம்மதீபம்’: இது சிங்கள - பொத்த மக்களுக்கீருயிய பூமி என்றவாறான கருத்துக்களேஇந்நாட்களின் கருப்பொருளாகவுள்ளன. தூரதிஷ்டவசாராக சமத்துறுத்தமிழ் மக்கள் மதத்தியில் வரலாற்றைக் கோவைப்படுத்தும் மரபு மிகவிக அருகியே காணப்பட்டுள்ளது தற்போது நூக்குக் கிடைக்கும் தமிழ் நாட்களுக்கு கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட

காலத்தையாகும்² இவை கூடத் தற்போதைய வட - கிழக்கு மாகாணங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்தாலும் கூட இப்பகுதி யின் வரலாற்றினைத் தொடர்ச்சியாகவோ முழுத் தமிழ்யாகவோ எடுத்துக் கூறுவனவாக அகல அமையவில்லை. இதனால் நாட்டாவப் பறந்திருந்த சமூத் தமிழ் மக்களின் வரலாறு பற்றி ஒ ஆய்வுக்கும் குறிப்பாக கி மு 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதிக்குரிய பாளி, சிங்கள நூல்களிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டியுள்ளது.

சமூத்து வரலாற்றியல் ஆய்வில் சிங்கள மக்களின் வரலாற் றைக் கூறும் இலக்கிய ஆதாரங்கள் இவ்வாறு முதன்மை பெற இக்கண்ணோட்டத்திற்குதான் சமூத்துத் தொல்லியல் ஆய்வு என்கிற முடுக்கியிடப்பட்டன சமூத்துத் தொல்லியல் ஆய்வு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியை உடையதொன்றாகக் காணப்பட்டாலும் இவ்வாய்வில் வரலாற்றுக் காலத் தொல்லியலுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளதை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரலாற்றுக் காலத் தொல்லியற் சான்றுகளில் இந்நாட்டின் பெரும்பால்மை மக்களாகிப் சிங்கள - பெளத்தமக்களின் சான்றுகள் விதந்து காணப்படுவதால் இவற்றை எடுத்துரைக்கும் விகாரைகள், பிறவட்டிடங்கள், சிறபங்கள், ஓனியங்கள் கல்வெட்டுகள் ஆகியவற்றுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது. இத்தகைய தொல்லியற் சான்றுகளையும் பாளி சிங்கள நூல்களையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல்களிற் கூட இக்காலப் பகுதியில் தமிழ் மக்களின் வரலாறு பற்றிக் கூறும் தொல்லியற் சான்றுகளுக்கோ அன்றிச் சிங்கள கலாசார வளர்ச்சியில் தமிழ்க் கலாசாரம் கொண்டுள்ள பங்கு பற்றியோ உரிய மூறையில் மதிப்பிடு செய்யப்படவில்லை ஓவ்வாறு, தமிழ் மக்களின் வரலாறு சமூத்து வரலாற்று நூல்களில் உரிப் பிடித்தினைப் பெறாமைக்கு இன்னுமொரு காரணமும் இருக்குது. இந்நூற்றாண்டின் முக்காற் பகுதியில் இறுதியில் இருந்து தமிழ் மக்கள் சிங்கள மக்களின் மேலாண்மைக்குச் சுவாலாக அமையும்வண்ணம் மேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகளும் சமூத்தச் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் மேற்கூறியவாறு சமூத்து வசலாற் றினை அனுங்க வைத்தது. இத்தகைய அனுங்கு முறையில் மூலம் தமிழ் மக்களின் பழைமை, பங்களிப்பு மறுங்கடிக்கப்பட, இந்நாடு சிங்கள மக்களுக்குரிய பூரிய என்ற வாதம் முதன்மை பெற்றது.

எனினும் கடந்த கால நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் அதாவது 1967இல் அநுராதபுரத்திலும், 1970இல் ஏத்திராடையிலும்

பொரிபரிப்பிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் ஈழத்தின் நாட்டிக்கிள் தோற்றும் பற்றியும், இத்தகைய நாகரிக வளர்ச்சியில் இந்நாட்டுச் சிங்கள - தமிழ்மொழி பேசுவோர் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்புப் பற்றியும் பல அரிய தகவல்களைத் தந்துள்ளன.

இதன் விளைவாக சமூத்து வரலாற்றினை மூன்று முக்கிய கால கட்டங்களாகப் பிரித்து, இம்முன்று கால கட்டங்களிலும் வாழ்ந்த மக்கள் பற்றியும், இந்நாட்டு நாகரிக வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்புப் பற்றியும் உரியவாறு மதிப்பீடு செய்ய முடிவின்றது. இம்முப்பிரிவுகளில் முதலில் வருவதுதான் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலமாகும். இக்காலந்தான் எழுத வாசக்கத் தெரியாது அநாகோக் நிலையில் வாழ்ந்த கற்கால மக்களின் காலமாகும். இன்றைய ‘வேடரிச்’ முதாதையினரே இவர்களாவர். இக்காலத்திற்கும் வரலாற்றுக் காலத்திற்குப் பிடிடப்பட்ட காலம் இம்முப்பிரிவுகளில் இரண்டாவது இடத்தினைப் பெறும் வரலாற்றுதய காலமாகும். வரலாற்றுக் காலத்தின் பிரதான அம்சங்களான நகர வாழ்க்கை கட்டிட அமைப்புகள், எழுத்தின் உட்போகம், நாணயம், சமூக, பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு ஆகியன அரும்பத் தொடங்கிய காலமாகையால் இது இவ்வாறு பேயர் பெற்றது இக்காலத்தினை இநம்புக்காலம் அல்லது பெருங்கற் காலம் என அழைப்பதும் உண்டு. தென்னிந்தியா, ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களின் நாகரிக சர்த்தாக்கள், இக்காலமக்களே இவர்கள் தான் இன்றைப் பிங்கள் - தமிழ் மொழி பேசுவோரின் முதாதையினரான ‘திராவிடர்’ ஆவர். இவர்கள் வார்த்தைக்கால நாகரிகமே வரலாற்றுக்கால நாகரிகமாகும் இக்காலத்தினைச் சிங்கள அரசகளின் தலைமைப்பீடங்களைச் கொண்டு பல்வேறு காலப்பிரிவுகளாக ஆராயும் மறுபுண்டு. இத்தகைய தலைநகர்களின் முதலை பெறுவதுதான் அநுராதபுரமாகும். அநுராதபுர அரசின் காலம் கி. பி. 993 இல் அஸ்தமனமாகின்றது.

கடந்த கால்நூற்றாண்டுகளாக சமூத்துத் தொல்லியற்றுறை யால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் அகழ்வுகளால் சமூத்து நாகரிகம் பற்றியும் இந்நாட்டு வளர்ச்சியில் இன்றைய தமிழ் பேசு மக்களின் பங்களிப்புப் பற்றியும் இக்காலத்திற்கு முன்னர் இத்துறை பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்களுக்குக் கிட்டாத பல சான்றுகள் வெளிவந்துள்ளன அகழ்வாராய்ச்சித்துறைச் சான்று களைப் பூர்தி செய்வதாக சமூத்தின் மிகப்பழைச் கல்வெட்டுகளான பிராமிக் கல்வெட்டுகள் அமைகின்றன. முன்பெல்லாம் இக்கல்

வெட்டுகள் இந்நாட்டின் சிங்கள் முதாதையினர் வட இந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்ததற்கான தடயங்களாகக் கருதப்பட்டன. ஆனால் இக் கல்வெட்டுகள் பற்றி மேற்கொள் எப்பட்ட அங்கமைக்கால ஆய்வுகள் பொத்த மதத்திற்கு அளிக் கப்பட்ட தானங்களை எடுத்தியம்படு அதே நேரத்தில் திராவிட மக்களின் பெரும்பகுதியினரான சிங்கள மக்களின் முதாதையினர் பெளத்த கலாசாரத்தின் ஊடுருவரால் பெளத் தர்களாக நாகர்களும், யக்ஷர்களும் அமானுஷர்கள் என்றும் இவர்களில் நாகர்களிலே இருப்பிடமாக விளங்கிய வடபகுதி 'நாகதிப்பி' எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக் கதை களில் நாக தீபத்தினை ஆண்டாரசர்கள் பற்றிய குறிப்பும் உள்ளது. இக் கதைகளின் கதாநாயகர்களாக விஜயன், பண்டுகாபயன் போன்றோர் விளங்குகின்றனர். இவை கட்டுக் கதைகளே எவ வகையாக அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் கூட இக்கதைகள் நம்ரூப்பாக வசனங்களை பயிற்சிக்கின்றன ஆகிறோர்களில் வடத்தியாகவே இருந்து வந்த விஜயனதும் அவனது சந்ததியினரதும் குடியேற்றத்தையே எடுத்துக் காட்டுவதற்கான சிங்கள மக்களின் முதாதையினர் இவர்களே எவும் கூறுகின்றனர்.⁶

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் கற்காலமாகவே காணப்படுகின்றது. இதன் காலம் கி.மு. 185,000 - 1000 வரையிலான காலப்பகுதியாகும்.³ இந்தியாவில் இக்காலம் பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டு காணப்படுவதோடு இதன் ஆரம்ப இற்றைக்கு ஐந்து இலட்சம் வருடங்களுக்கு முற்பட்டதாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. ஈழத்தில் இக்காலத்திற்குரிய பிரிவுகள் எல்லாம் காணப்படாவிட்டாலும் கூட பழைய கற்காலம், இடைக்காலத்திற்குரிய தடயங்கள் உள். பழைய கற்காலத்திற்குரிப் பட்டயங்கள் வடபகுதியிற் காணப்பட்டாலும் நாட்டின் தென்மேற்குப் பகுதியில் தான் விதந்து காணப்படுகின்றன. இடைக்காலத்திற்குரிய தடயங்கள் யாழ் குடாநாடு தவிர்ந்த ஈழம் முழுவதும் காணப்படுகின்றன இக்காலக் கருஷிகளை ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட 'குவாட்டஸ்' இனக்கற்கள் யாழ் குடாநாட்டில் காணப்படாததால் தான் இக்கால ஆயுதங்கள் இங்கு கிடைக்கவில்லை எனக் கூறப்படுகின்றது. எனிலும் இக்கால ஆயுதங்களுக்கும் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள கற்கால ஆயுதங்களுக்குமிடையே நெநங்கிய ஒரியமையக் கண்ட அறிஞர் இவற்றை ஆக்கிய மக்கள் தமிழகத்தில் இருந்து ஈழத்தின் அடைந்திருக்கலாமெனக் கருதுகின்றனர். இவர்கள் தான் இன்றைய வேடர்களின் முதாதையினர் ஆகும். இவர்கள் பேசுமெஸ்மீ ஒஸ்ரிக்கொழியாகும். இப்பார்த்து 28,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆரம்பாகிய இக் கலாசாரம் கி.மு. 1000 வரை ஈழத்தின் நிலை கொண்டிருந்தது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற்கும், வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியே வரலாற்று உதவ காலமாகும். (கி.மு 1000 - 859 வரை) இக்காலத்திற்குரான் நம்நாட்டுக்கு நாகரிகத்தினை அளித்த மக்கள் இங்கு கால் வைத்தனர்,⁵ பாளி, சிங்கள நூல்களில் இச்செய்தி கட்டுக்கதையாக உருவைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கதைகளில் விஜயனும் அவனது கூட்டத் தினரும் இங்கு கால்வைத்தபோது இடுகு வாழ்ந்த மக்களான நாகர்களும், யக்ஷர்களும் அமானுஷர்கள் என்றும் இவர்களில் நாகர்களிலே இருப்பிடமாக விளங்கிய வடபகுதி 'நாகதிப்பி' எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக் கதை களில் நாகதீபத்தினை ஆண்டாரசர்கள் பற்றிய குறிப்பும் உள்ளது. இக் கதைகளின் கதாநாயகர்களாக விஜயன், பண்டுகாபயன் போன்றோர் விளங்குகின்றனர். இவை கட்டுக் கதைகளே எவ வகையாக அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் கூட இக்கதைகள் நம்ரூப்பாக வசனங்களை பயிற்சிக்கின்றன ஆகிறோர்களில் வடத்தியாகவே இருந்து வந்த விஜயனதும் அவனது சந்ததியினரதும் குடியேற்றத்தையே எடுத்துக் காட்டுவதற்கான சிங்கள மக்களின் முதாதையினர் இவர்களே எவும் கூறுகின்றனர்.⁶

2 நாடும் மக்களும்:

சிங்கள மச்களின் முதாதையினர் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தனர் என்பதற்கு ஆசாரமாக விளங்குவது வட இந்தியாவோடு இவர்களை இணைக்கும் இடப்பெயர்களும், வழசப்பெயர்களும் ஆகும் பாளிநூல்கள் கூட இவ்விடப் பெயர்களைக் குறிக்கின்றனவே அன்றி இவர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தார்கள் எனக் கூறவில்லை இங்கிடப்பெயர்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் தான் சிங்கன மக்களின் முதாதையினர் 'ஆரியர்' என அழைத்து ஈழத்தின் ஆதிக்குடியேற்றங்களை ஆரியர் குடியேற்றங்கள் எனத் தமது நூல்களிற் கூறியுள்ளனர்⁷ ஆனால் இவ்வாறு வட இந்தியாவுடன் ஈழத்து ஆகிக்குடியேற்ற வாசிகளைப் பாளி நூலோரை இணைப்பதற்குக் காரணம் விஜயன் கதை, பண்டுகாபயன் கதை ஆகியவைற்றுக்கான கருப்பொருள் இவர்களுக்குப் பர்த்தியமாக இருந்த ஜாதக்கதைகளிலிருந்தே பெறப்பட்டனம்யாகும்.

இச்சிங்கள் என்ற நாட்டின் பெயருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கமாகவே விஜயன்கதையும் இக்காலத்தில் முன்னிலை பெற்றது என்றும் இக்கதையை ஜாதகக் கதைகளோடு ஒப்பிட்டு

ஆராய்ந்த புகழ்பூத்த வரலாற்றாசிரியரான மெண்டில் கூறியிருப்பது என்டு நினைவு கூறப்படுவது.⁸ இவர் மேலும் இக் கால யினை ஈழத்தில் ஆதியிலேற்பட்ட சிங்கள மக்களின் குடியேற்றத் திற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாதெனவும் கூறி முடித்துள்ளார். பாளி நூல்கள் விஜயனின் தந்தை சிங்கபாகு சிங்கத்தைக் கொற்றால் அவனின் சந்ததியினர் சீகள், (சிங்கள) என அழைக்கப்பட்டனர் என கூறுகின்றன.⁹ ஆனால் சீகள் என்ற வடிவத்தில் இரு பகுதிகள் உண்டு ஒன்று ‘சீ’ மற்றது ‘கள்’ ஆகும். (சீ+கள்) ‘சீ’ என்றால் பாளி மொழியில் சிங்கத்தைக் குறிக்கும் ‘கள்’ என்றால் ‘கொல்லல்’ என்று பொருள்படும். இக் கருத்துக்களை மையமாக வைத்து விஜயனின் சந்ததியினாசிய சிங்களவருக்கும் சீகள், சிங்கள் என்ற பெயர் இடப்பட்டது போல தெரிகின்றது. நாட்டுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர் இவ் வாரு ஒரு இனத்தவருக்கு வழங்கப்பட்ட பெயராக நாள்கைவில் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்ட, சிங்கள மக்கள் தனித் துவமாவர்கள் என்ற இன உணர்வு ஏற்படத் தொடங்கியது. எவ்வாறு யாழிப்பாணம் என்ற பெயருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கமாக யாழிப்பாட்சிக்காத உருவானதோ அவ்வாறே சீகள் என்ற நாட்டின் பெயருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கமாகவே விஜயன் காலத் துவரங்களு என்றாம். இதனால் நம்ஸட்டின் பழைய பெயரான ஈழம் என்ற பெயர் திரிபடைத்து ‘சிறி’ என்ற அடைமொழியுடன் சேர்ந்துகீகள் என்ற பாளி வடிவமாகவும் சீம்கள் என்ற வடமொழி வடிவமாக வும் வளர்ச்சியடைந்தது என்பது ஏற்படுத்தைய கருத்தாகிறது.¹⁰

தமிழ்நூல்கள் ‘கடற்கோள்கள்’ பற்றித் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்களுக்கு இச் சந்தர்ப்பத்தில் மஸம் கொள்ளத்தக்கது. தமிழ் நூல்கள் கடற்கோள்களால் அழிந்ததாகக் கூறும் பிரதேசங்களான ஏழ் தெங்கநாடு, ஏழ் மத்ரநாடு, ஏழ்முனிபாலைநாடு, ஏழ் பின்பாலைநாடு, ஏழ் குற்றநாடு, ஏழ் குணகாலைநாடு, ஏழ் குறும்பணநாடு ஆகியிருதேசங்களில் ஒருபகுதியாக ஈழமும் இருந்திருக்கலாம் போல் தெரிகின்றது. காரணம் ‘சழம்’ என்ற சொல்லிற்கும் ‘ஏழ்’ என்ற சொல்லிற்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை உண்டு¹¹ மேற்கூறிய நாடுகள் அழிக் ‘ஈழம்’ மட்டுமே எஞ்சியது போது தெரிகின்றது.

இக்கட்டு காலகளில் கூட வடகிழக்கு மாசைண்கள் இடம் பெற்றிருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது வடநாட்டு விஜயன் மண்தித் தெரிய பாண்டி நாடு¹² இளவரசி எனக்கின்றன.

நின் மன்னவியாகிய இவ் இளவரசி வந்திறங்கிய துறைமுகமாக மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள மாந்தை குறிக்கப்படுகின்றது பாளி நாங்கள் இதனை ‘மாதித்த’ (மகாதீர்த்த) என அழைக்கின்றன.¹³ இதன் பொருள் பெருந்துறை என்பதாகும். அத்துடன் விஜயன்வந் திறங்கிய இடம் தம்பபண்ணி எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னர் இது நாட்டினது பெயராலும் மாறியுள்ளது எனவும் பாளி நாங்கள் கூறுகின்றன.¹⁴ இவ்விடம் மன்னார் மாவட்டத் திலுங்கள் அருவியாற்றின் கரையில் அமைந்துள்ளது என இன்கண்டு கொள்ளப்பட்டுள்ளது¹⁵ இவ்விடத்தின் பெயராகிய ‘தம்பபண்ணி’ கூட வடமொழி வடிவமாகிய தாம்ரவர்னி என்ற வடிவமே எனவும் இவற்றின் மூலவடிவம் தமிழ் வடிவமாகிய பாண்டி நாட்டிலுள்ள ‘பொருணை’ ஆறு எனவும் கொள்ளப் படுகின்றது¹⁶ ‘தண்பொருணை’ தான் தம்பபண்ணி என்ற பாளி வடிவமாகி ஈற்றிக் ‘தாம்ரவர்னி’ என்ற வடமொழி வடிவத்தினைப் பெற்றது எனவும் கூறப்படுகின்றது.

யாழிப்பாண வைபவமாலை ஆசிரியர் விஜயன் வந்திறங்கிய இடமாகக் கதிரைமலையைக் குறிப்பிட்டு இது ஈழத்தின் மத்திய பகுதியிலிருந்து எனக் கூறியுள்ளார்.¹⁷ ஆனால் வடபகுதியின் அரசமைய பீடமாக விளங்கிய கதிரைமலை (கந்ததோடை) பற்றிக் கேள்விப்பட்ட இவர், இக்கதிரைமலையைத் தாம்ரவழந்த காலத்தில் (கி. பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில்) பிரபல்யம் பெற்று விளங்கிய கதிரைமலையுடன் (கதிர்காமத்துடன்) இணைத்து வடபகுதிக்குரிய கதிரைமலையை நாட்டின் மத்திய பகுதியில் அமைந்திருத்த கதிரைமலை எந்த தவறு தலா க இன்கண்டுள்ளார் போலத் தெரிகின்றது மட்டக்குளப்பு தமிழகத்தினை உள்ளடக்கிய உரோகணை என்ற பெயரும் இப்பகுதியிலுள்ள ‘தீவாபி’ என்ற பெயரும் விஜயனின் கூட்டாளிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட குடியேற்றங்களாகும்¹⁷ விஜயன் மட்டுமன்றி விஜயனின் பின் அரசுட்டிலேறிய அவனின் கோதரன் சுமித்தவின் மகனாகிய பண்டுவாகதேவ, அவன் மனைவி பட்ட கச்சன் ஆகி போர் வந்திறங்கிய துறையாகத் திருக்கோணமலைத் துறைமுகம் அறிஞரால் இன்கண்டு கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பாளி நாங்கள் இதனை ‘கோகரண’ என அழைக்கின்றன.¹⁸

பாண்டிநாட்டு இளவரசியுடன் வந்த 700 தேசறியகும் விஜயனின் 700 நாங்களை மண்நத்தாக மகாவழசம் கூறும் செய்தி கை நோக்கும் போது இவர்களே இந்நாட்டின் நாளரிக காலத்தெரிய பாளி நாங்கள் இதனை ‘கோகரண’ என அழைக்கின்றன.¹⁹

தாக்கள் எனப் பாளி நூல்கள் கூறுவதை அவதானிக்கும் போதும் ஆசி சமுத்து நாகரிக வரலாற்றில் தமிழ் மக்கள் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம் புலனானின்றது இவ்வாறே விஜயனின் பின் அரசு கட்டிலேறிய மன்னர்கள் பலர் பண்டுகாசுதேவ, பண்டுகாபய போன்ற பெயர்களைச் சூழ்யிருந்தனர். மகாவம்சத்திற்கு காலத் தால் முந்திய தீபவுச்சத்தில் 'பண்டுகாபய' (பகுண்ட) எனவும் இவனின் பிராமண ஆசிரியன் 'பண்டுல' எனவும் வீளிக்கப்படு கின்றான். சிங்கள வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இவ் ஆதிகங்கள் வட நாட்டிலிருந்து ஈழம் நோக்கி ஏற்பட்ட புலப் பெயர்வு கணை எடுத்துக் காட்டுவதாகக் கொண்டு பாளி நூல்களில் 'பண்டு' என்ற செய்யருடன்காலாப்படும் மன்னர்கள் வடநாட்டிலுள்ள 'பண்டு' வகையில் வழிவந்தவர்களாகையால் இவ்வாறு அழைக்கப் பட்டனர் எனவும் கொள்கின்றனர். பாளி நூல்களில் தமிழகப் பாண்டியர் 'பண்டு' என அழைக்கப்படுவதை நோக்கும் போதும் விஜயனின் மனைவி மட்டுமேன்றி விஜயனின் தொழிலின் மனை வியர் கூட பரங்கி நாட்டிலிருந்து வந்தனர் என்ற மகாவம்சத் தீன் குறிப்பினை நோக்குக் கோதும் இப் 'பண்டு' என்ற பெயர் தமிழகத்துப் பாண்டியரையே குறித்து நின்றது எனலாம்.¹⁹ கூட இவ்வாறே சமுத்தின் பழைய பெயராகிய தமிப்பண்ணி கூட பாண்டி நாட்டிலிருந்து, தன்மொருணை ஆற்றங்கரையிலிருந்து இங்கு குடியேறிய மக்களால் இடப்பட்ட பெயர் எனக் கொள்ளலாம். பெருந்தறையின் பாளி வடிவமாகிய 'மாதித்து' என்ற பதம் கூட பரங்கி நாட்டிலுள்ள திருப்பெருந்துறையை நடமானக் கண் முன்னே நிலை நிறுத்துகின்றது.

இவ்வாறு மேற்கூறிய செய்திகள் கட்டுக்கைகளாக இதுந் தாலும் கூட கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன்னர் சமுத்தில் தமிழ் மக்களின் நடமாட்டம் ஏற்பட்டதையே இவை உருவ கூப்புத்து கின்றன எனக் கொள்ளலாம். மேலும் இக்கட்டுக்கைகள் கூறுவது போல் இம்மக்கள் கூட்டத்தினர் வட இந்தியாவிலிருந்து ஈழம் வந்ததற்கான தொல்லியற் சான்றுகள் இற்றைவரை இங்கே கிடைக்கவில்லை. கிடைக்கின்ற தொல்லியற் சான்றுகளும் தென் விந்தியாவைப் போலவே ஈழத்திலும் ஆதியில் தென்னாட்டுத் திராவிட மொழிகளைப் பேசிய மக்கள் கூட்டத்தினரே வாழ்ந்தனர் என்றாலும் காட்டியுள்ளன.²⁰ இம்மக்கள் விட்டுச் சென்ற தொல்லியல் எச்சங்கள் 'பெருங்கற்காலப் பண்பாடு' எனத் தொல்லியலாளரால் அழைக்கப்படுகின்றன.

3. பெருங்கற்கால நாகரிகமும் திராவிட அடிப்படையும்

பெருங்கற்காலத் தொல்லியில் சின்னங்கள் பாளி சிங்கள நூல்கள் கூறும் ஆதிக்குடிவேற்றங்கள் நடந்த இடங்களில் காணப் படுவதை நோக்கும் போது தென்னாட்டில் இருந்து அன்று ஏற்பட்ட புலப்பெயர்ச்சியையே பாளி, சிங்கள், நூல்கள் வடநாட்டிலிருந்து ஏற்பட்ட புலப்பெயர்ச்சியாகக் கொண்டுள்ள கை தெரிகின்றது. பெரிய கற்களை அமைத்து சமச்சீன் னங்களை அமைத்ததால் இக்கலாசாரம் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு எனப் பெயர் பெற்றது. ஆனால் கற்களால் அழைக்கப்படாத சவ அடக்கங்களும் தாழியடக்கங்களும் இப்பகுப்பில் அடங்கத் தவற வில்லை. காரணம் இவை யாவற்றுக்கும்பையே இழைவிட்டோடு ஒதுக்கலாசார அம்சங்களாகும். இவ்வம்சங்களிற் கறுப்புச் சிவப்புநிறங்களாகவும், இரும்பாயுதங்கள், பிற வெள்கலப் பொருட்கள், அணிகலன்கள் ஆகியன அடங்கினாலும் இக்கலாசாரத்திற்குத் தனித்துவத்தினை அளிப்பனவாக மக்கள் குடியிருப்புகள் சமச்சீனங்கள், குளங்கள், வயல்கள் ஆகியன விளங்குகின்றன. இத்தகைய ஒர் அழைப்பினையே தென்னிந்திய பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்திலும் காணப்பதால் அக்கலாசாரத்தின் படர்ச்சியே ஈழத்துப் பெருங்கற் காலமென்றும் கொள்ளப்படுகின்றது.

சமச்சீனங்களை அவற்றின் தொற்றுத்தினைக் கொண்டு கல்லறைகள், கல்மேசைகள், கல்வட்டங்கள் போன்ற பல பிரிவுகளாக அறிஞர்கள் பிரித்துள்ளனர். இம்மக்கள் வாழ்ந்த வசிப்பிடங்கள், அவர்கள் அழைத்த சமச்சீனங்கள், சவ அடக்கங்கள், வயல்கள், குளங்கள் ஆகிய நான்கு அமைக்கங்களும் இக்கலாசாரத்தின் முதுகெலுக்பாக விளங்கின. மக்கள் வசித்த இடங்களாக அனுராதபுரம், கந்தரோக்டை, மாந்தை, மாகம (திசமகாராம) ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் இவைஅதியில் ஒரே பொதுத்தன்மையான கலாசாரப் பண்பை கொண்டிருந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதே போன்று இவற்றுக்கும் ஈமச்சீனங்களை உள்ளடக்கிய அடக்கமுறைகளுக்குமுன்ன தொடர்பினை புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொருப்பு, மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள மாந்தை, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள ஆணைக்கோட்டை காரரநார் (சத்திராந்தை) ஆகிய இடங்களிலும் அனுராதபுர மாவட்டத்திலுள்ள திவுல்வேவ

குருகல்கின்ன போன்ற இடங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகம்புவகளின் போது கிடைத்த பொருட்கள் உறுதி செய்கின்றன.²¹
 (படம் - 1)

பொதுவாக இவற்றுக்கும் தென்னிடியரில் அலிலும் தமிழ் சூதில் கிடைத்த இத்தகைய பொழுத்களுக்குமிடையே இழைநிட்டோடு ஒற்றுமை அவதானிக்கத்தக்கது இத்தகைய சின்னங்களில் அகழ்வாராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப்பட ஏதனவ்யாக எவ்வளியா மாவட்டத்திலுள்ள மாமுடுவில் காணப்படும் கல் வட்டங்கள், கல்லறைகள், மட்டக்களப்பு தமிழ் கத்திலுள்ள எழிலெலி பில் காணப்படும் கல்வட்டங்கள், கல்மேசைகள், கல்லறைகள் ஆகிய ஏவும் குறிடப்பிடத்தக்கன. இக்காலாரந்திற்குரிய மக்களின் எலும் புக்கடுகள் புத்தளம் மான்ட்டத்திலுள்ள பொம்பரிப்பில் கிடைத் துள்ளன. இவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர் இவற்றுக்கும் தென்னிட தியானிலுள்ள திராவிட மொழிபேசும் மக்கள் கூட்டத்தினருக்கு மிடப்பேயுள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.²² இதனைவிட பண்ணாரில் கிடைத்த எலும்புக் கூட்டினை ஆராய்ந்தோரும் இத்தகைய மூடிவக்கேவந்துள்ளனர்²³ ஆணைக்கோட்டை எலும்புக்கூட்டுக்கும் மன்னாரில் கிடைத்த எலும்புக்கூட்டுக்குமிடையே அமைப்பு ரீதியாகக் காணப்படும் ஒற்றுமை மேலும் இவ்வெலும்புக்கடும் திராவிட மக்களதே கானபத்தன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது²⁴ இதனை இக்கொடு கிடைத்த வெண்கலத்திலரன் முத்திரையும் உறுதிசெய்கின்றது. இம் முத்திரையின் வாசம் கோவேதன்/ கோவேந்தன்/ கோவேதம் என இனங்காணப்பட்டுள்ளது.²⁵

ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது வரலாற்றுதய காலப் புலப்பெயரிச்சி தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏற்பட்டதென்பதும் இதனை உருவாக்கியவர்கள் திராவிட மக்களே என்பதும் இன்று சிங்கள், தமிழ்மொழி பேசுவோர் இருக்கின்ற வழித்தொன்றால் கனம் என்றும் தெளிவாகின்றது. இவர்களுடன் ஈழத்தின் கற்கால மக்களாகிய வேடர்களின் முதாதையரும் காந்து உருவாகியதே இன்றைய ஈழத்து நாகரிகமாகும்.²⁶ இதனால் ஈழத்தின் வரலாற்று உதயகால நாகரிகத்தினை விட்டிட்டு வனர்த்தவர்களுக்கு இவர்களேயாகும். சங்க இலக்கியங்கள் பேசும் பழந்தமிழரின் ஈழத்தினங்களுக்கு கிரியையரும் இப்பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டையே எடுத்துக் காட்டுவின்றன இப்பெருங்கற்காலகாரர்த்திலிருந்து உருவாகிய மொழிகளே தென்னிந்தியாவில் இன்று

பேசப்படும் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகும். இப்பின்னணியில் நோக்கும்போது ஈழத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட திராவிட மொழிகள் காணப்பட்டதும் புலனாகின்றது. சிங்கள மொழியின் மூலமொழியாகிய எலு, தமிழ்மொழி ஆவியன இவற் றுட் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

சிங்கள தமிழ் மொழிகளுக்கிடையே கான ப்பட்ட அடிப்படை ஒற்றுமை பெளத்த மதத்தோடு வந்த பாவிமொழியின் செல்வாக்கால் சிங்களம் தனியான ஒரு பொக்கில் செல்லுமுன்னர் அது திராவிட மொழிக்குரிய பண்புகளுடன் விளங்கியதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது²⁷ அத்துடன் சிங்கள - தமிழ்ச்சூழகங்களிடையே நிலைமை உறவுகளைப் பெயர்கள், கொகார அம்சங்கள் ஆகியவைம் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன பெளத்தத்தை தமிழ்மூன்னர் சிங்கள மக்களின் முதாதையினர் இந்துக்களாகவே விளங்கினர். இதனை ஈழத்தின் மிகப்பழைய கல்வெட்டுக்களாகிய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியச்சுபின்றன.²⁸ இவை பெளத்த மதத்திற்கு மகிளாகி அளிக்கப்பட்ட குகைத் தானங்களை எடுத்துக் காட்டும் அதே நேரத்தில் இவர்கள் குடியிருந்த பெயர்கள் இவற்றை அளித்த மகிளாரின் பழைய இந்து சமய நம்பிக்கைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன துரதிட்டவசமாக இத் தகைய குகைக் கல்வெட்டுக்களில் பெறும்பகுதி வட்டிமக்கு மாகாணங்களுக்கு பெறியே தான் காணப்படுகின்றன காரணம் இங்காகாணங்களில் குகைகளை ஆக்குவதற்கான கருங்கற்பாறைகள் குறைந்து காணப்பட்டதேயென்றாம். இக்கல்வெட்டுக்களின் வரிவடிவம் பிராமி வரிவடிவம் ஆகும். தென்னாச்சாவில் பெளத்த மதத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட நான்க்களை எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்ட இவ்வடிவம் வட இந்தியாவிலே இருந்துகான பெளத்தத்தோடும் அதன் மொழியாகிய பாளி பிராகிருத மொழியோடும் சமாத்த வந்ததென நம்பப்பட்டாலும் இவ்வரிவடிவம் வருமூன்னரே தமிழகம் - ஈழம் ஆகிய பகுதிகளில் இதற்கு முன்னர் ஒது பிராமி வரிவடிவம் காணப்பட்டதை அறிஞர்கள் இனங்களிடுகிறான்னர்.²⁹ இவ்வரிவடிவத்தை தெளிந்தியத் திராவிட³⁰ தமிழ் வரிவடிவத்தில்³¹ என இனங்களிடுகிறான்னர். பெளத்தத்தோடு வந்த வட இந்திய வரிவடிவத்தின் செல்வாக்கான இது நாளைடவில் செல்வாக்கு இழந்ததனையும் ஈழத்துபிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

வரிவடிவத்தைப் போன்றே இங்கு நிலை கொண்டிருந்த மொழிகளாகிய தமிழ் எலு ஆகியவற்றின் சில பழைய வடிவங்களும் கிறிஸ்தாப்த காலத்தின் முடிவில் பிராகிருத ஜெள்ளத்தில் அமிழ்ந்ததையும் பாளிப் பிராகிருத மொழியில் அமைந்திருந்த இக்கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியம்படின்றன³² தெத்தகைய பழைய வடிவங்களிற் பல எங்க இலக்கியங்களிற் காணப்பட்டதும் ஈண்டு அவதாளிக்கத்தக்கது. இவற்றில் ஒன்றுதான் ‘பருமக’ என்ற வடிவமாகும். இதன் மூலத்தைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாத பலர் இது வடமொழி வடிவமாகிய ‘பிரமு’ என்பதன் திரிபுள்ளி வறாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர் ஆனால் இப்பிரமு என்பது தான் இன்று தமிழில் ‘பிரமுகர்’ என்று வழங்கப்படுவதை நோக்கும் போது இக்கல்வெட்டுக்கள் கூறும் பிரமுகவின் மூலம் வேறாகவே தென்படுகின்றது. இதனைத் தான் சங்க நூல்கள் பருமகன், பெருமகன் என அழைக்கின்றன. இவற்றோடு ஒத்த ஒரு பழைய வடிவம் தான் ‘பருமக’ ஆகும். பெருமான், பெம்மான் பெருமாள், பருமக்கள் ஆகியன இதனின்றும் மருஷிய வடிவங்களே, கிறிஸ்தாப்தத்துக்கு முன் னுள்ள 1000 க்கு மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் இவ்வடிவம் கிட்டத்தட்ட மூன்றிலாரு பகுதிக்கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது

இப்பட்டகத்தினைச் சூடுயோர் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவது போக நாட்டு நிர்வாகத்தில் முதுகெலும்பாக விளங்கிப் பாக கூட்டத்தினராகும்.³³ இதே போன்ற சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் ‘பரத’, ‘பரதவர்’ என்ற குழுக்களுடைக்களில் திட்டத்தட்ட பத்திலொரு பதுதியில் பரத, பட என்ற வடிவங்களாக நாடு முழுவதும் பரந்து காணப்படுகின்றன,³⁴ இவ்வாரே வேள்,³⁵ ஆய்³⁶ போன்ற குறுநில மன்னர்களும் பிற தமிழ் வடிவங்கள் பலவும் இவற்றில் இடம் பெற்றிருப்பதால் ஈழம் முழுவதும் யெளத்தும் வர முன்னர் இன்றைப் பிங்கள தமிழ் மொழி பேசுவோரின் முதாதையினர் பழைய திராவிட மொழியாகிப் பலு, தமிழ் ஆகியவற்றை பேசினர் என்பதும் இவர்களில் பெளத்த மதத் தென்றத் தழுவியெலு மொழி பேசியவர் பெளத்திராவிதத மொழிச் செல்லாக்கால் தனியின் மொழி கலாசார பண்பாகு பெற்றவர்களாகவும் இதனைத் தழுவாத மக்கள் கூட்டத்தினர் பழைய மரபுகளைப் பேணியவர்களாகவும் பிரிந்து செல்லத் தொடர்களை என்றார்கள். இச்சம்பவம் பல நூற்றாண்டுகளாக நடைபெற்ற நிகழ்வாகும்.

4 சிங்கள - தமிழ் இனங்களின் தொற்றும்

பேளத்தக்கின் வருகையோடு ஈழத்தின் பழைய திராவிடக் கலாசாரம் பேளத்த மதுக்கிணைச் சார்ந்தோர், சாராதோர். என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளாக வளர்ச்சி பெற்றாலும் இப்பிரிவுகளுக்கிடையே காணப்பட்ட வேறுபாடுகள் காலப் போக்கில் தான் கூர்மையடைந்தன. இவ்வாறு கூர்மையடைவதற்கான சூழலும் வாய்ப்பும் உள்ளாட்டு நிகழ்த்துக்களால் மட்டுமென்று வெளிநாட்டு நிழம்புகளை ஒடிப்பட்டது. இக்காலத்தில்தான் ஈழத்தில் சிங்கள் துறிமுமொழி பேசியோர் மத்தியில் இவ்வாறு ஜினமைய உணர்வுகள் கூர்மையடையத் தொடர்ச்சியடை பேராசிரியர்களின், ஸீ. டி. சில்வா பின்வருமாறு கூறுகின்றார். 37

'பல்வரின் தாக்கத்தில் இருந்து எழுந்த முக்கிய விளைவு என்னவென்றால் ஈழத்திலிருந்த தமிழர் தமது இனத்துவம் பற்றிக் கூறிக்கொடு பிரக்ஞா கொள்ளத் தொடர்க்கினர். இந்த இனத்துவ உணர்வை பண்பாட்டு ரீதியாகவும் சமய ரீதியாகவும் அவர்கள் நிலைநாட்ட முனைந்தனர். இது தான் திராவிட, தமிழ், இந்து என்ற வழக்காகும் அத்துடன் ஈழத்திலிருந்த தமிழ்க் குடியேற்றங்கள் தென் னி ந் தி ய படையெடுப்பாளருக்கு அதரவு வழங்கும் தள்ளகளாகவும் விளங்கின:

வரலாற்றுக் காலத்தின் ஆரம்பத்தில் நாட்டின் பிரதான தலைநகராக அநுராதபுரம் விளங்கியது எனப் பாளி நூல்கள் கூறுகின்றன. கி. பி. 993இல் சோழரால் கைப்பற்றப் படும்பரை இதனை மையமாகக் கொண்ட வரலாற்றறையே பாளி நூல்கள் படைத்தாலும் இவ் அநுராதபுர அரசின் வரலாற்றில் கூட இது பெரும் பிரிவுகள் உண்டு. முதலாவது முற்பட்ட அநுராதபுர காலமாகும் தமிழகத்தின் சங்க காலமும் அதனைத் தொடர்ந்துள்ள காலமும் இப்பிரிவில் அடங்கும். தமிழ் மக்களின் வட-கிழக்குப் பிராந்தியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இக்காலத்தினைத் தனியான தமிழ் அரசுகளின் காலம் எனவும் அழைக்கலாம்.

இரண்டாவது பிரிவு பிறப்பட்ட அநுராதபுர காலமாகும். கி. பி 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டு வரைக் கிரிய காலப்பகுதியே இஃதாகும் இக்காலம் தான் தமிழ் சிற்றரசுகள் மேன்மை பெற்ற காலமுரகும்; தமிழகத்தில் பல்லவர்

காலத்திலேற்பட்ட தமிழ், இந்து சமயமறுமலர்ச்சியின் காலக்கம் சமுத்திலும் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டது திதனாகும் முத்திலுக் பொத்தர், பெளத்தரல்லதோர் ஆகியோருக்கிடையே இந்த வேறுபாடுகள் இக்காலம் தொடர்க்கப் பூர்ணமயவடியத் தொடங்கியதோடு மொழிகளுக்குள் இல்லத்துவ உணர்வுகளும் வலக்கத் தொடங்கியது.

5 முற்பட்ட அநுராதபுரகாலம் (தமிழ்கிர்ஹசகள் காலம்)

சமுத்தின் வரலாற்றுக் காலம் தேவநம்பியதீகனின் ஆட்சி யோடு ஆரம்பமாகின்றது எனக் கண்டோம் பாளிநூல்கள் அநுராதபுரத்தினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஒர்றறையாட்சி அமைப்பில் இமென்னனின் காலம் தொடக்கம் சமுத்திமுழுவதும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் ஆஸ்ப்பட்டது எனக் கூறினாலும் கூட அநுராதபுர அரசு நிலைத்த காலத்தில் சமுத்தின் பலபகுதிகளிலும் பல சிற்றரசுகள் நிலைத்திருந்ததையும் அநுராதபுர அரசின் வலிமையைப் பொறுத்தே இவ்வரசுகள் மீது அவர்களின் ஆணை பரந்தது என்பதையும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிய முடிகின்றது இதே பாளி நூலிகள் வரலாற்றுக் காலம் தொடங்கு முன்னரே இசொழுற்றை என அழைக்கப்பட்ட வடபகுதியில் காணப்பட்ட நாகஅரசு பற்றிக் கூறுகின்றன.³⁸ இவ்வரசு கி. மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்டது, இவை கூறும் நாகதீப அரசையே தமிழ் நூல்கள் 'நாகநாடு', 'மனீபல்வலம்' என்ற பெயரால் அழைக்கின்றன³⁹ இவைகளுக்கும் வடமேடுகே என்னிப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து இன்னோர் நாக அரசிற்கு முதல் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்பட்டது.

தேவதம்பிய தீசன் காலத்திற் களவிப்பகுதியிற் காணப்பட்ட அரசு பற்றிய காண்றுகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வரசை இக்காலத்தில் உருவாக்கியவராக 'உதிய' என்பவன் குறிக்கப்படுகின்றார்⁴⁰ இவன் தேவநம்பிய தீசனின் கடோதரர்களில் ஒருவன் என பரணவித்தான் இனங் கண்டுகொண்டுள்ளார். உதி, உதியன், போன்ற தமிழ்ப் பெயர்களைச் சுங்க காலத்திற்கோரமன்றர்கள் குடியிருந்ததை சுங்க நூல்கள் கூற கின்றன⁴¹ இவ்வாறே கடப்பனுக்குப் பின் மகன் அரசுக்கிடையேற்றுவதற்குப் பதிலாகத் தகப்பவன் பின் அவனின் தமிழி அரசுகட்டிலேற்றுவது பழைய சிங்கள மரபாகும். இதைகைப் பரடி பழைய சேநாட்டிற் காணப்பட்டதை நூக்கும்போது பண்ணடைய சமுத்தில் தமிழ்க்

கலாகாரம் கொண்டிருந்த தாக்கம் புனர்விஸ்தரது. இதே காலத்தில் உரோசுகளைப் பகுதியில் (தெண்டிழக்குப் பகுதியில்) இரு சிற்றரசுகள் காணப்பட்டன. இவை கதிர்காமம், சண்டனாகம ஆகிய இடங்களிற் காணப்பட்டன⁴² இவற்றை ஆட்சி செய்தோரை மகாவம்சம், சத்திரிய வம்சத்தவர் என அழைக்கின்றது. இவ்வரசர்கள் பெளத்தமதம் சமுத்திற்கு வந்தபோதும் அநுராதபுரத்தில் இதன் சின்னமாகிய அரசு மரக்கிளி நாட்டப்பட்ட வைபவத்தின்போது பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டவர்கள் ஆகும். பின்னர் இராக்களில் இடங்களிலும் அரசு மரக்கிளை நாட்டப்பட்ட நிழக்கியானது இவர்கள் பெளத்தர்களாக மாறி யதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனவாக. இப்பகுதியில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்கள் எடுப்பதற்கும் மகாவம்சம், தாதுவம் சம் ஆகிய பாளிநூல்களின் கால்நிலையும் மையமாக வைத்து பறணவித்தான் கதிர்காமத்தில் ஆட்சி செய்த இச்சத்திரிய வம்சத்தினை தேவதம் பிரப தீசனின் இன்னோர் தமிழ்யாகிய மகாநாக என்பவன் அழித்து இவ்விடத்தில் தனது ஆட்சியை படப்பினால் என்று கூறியுள்ளார்.⁴³ ஆனால் இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் இப்பகுதியிற் தொடர்ந்து வாழ்ந்த கதிர்காமச் சண்டனாகமச் சத்திரியரின் சந்தினயத்தான் கூறுகின்றன என்பது இனங் காணப்பட்டுள்ளதால் பரணவித்தானாவின் கூற்று தற்றானதென நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது.⁴⁴

மகாவம்சம் கூறும் கதிர்காமம், சண்டனாகம ஆகிய பகுதிகள் மூறையே கதிர்காமம், கல்வோயா ஆகிய பகுதிகளைக் குறித்திருக்கலாம். இப்பகுதியிற் கிடைத்துள்ள கதிர்காமச் சத்திரியர்களின் கல்வெட்டுக்கள் தெற்கே கதிர்காமம் தொட்டு வடக்கே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள ஏற்றாலும் வரை காணப்படுகின்றன. இவ்வம்சத்தினைத் தோற்றவித்தவராகக் 'காமினி' என்பவன் கூறப்படுகின்றான் இவளின் பின்னைகளாகப் பத்துச் சகோதரிகள் குறிக்கப்படுகின்றனர். இக்கல்வெட்டுக்கள் நோக்கும் போது, 'பத்துச் சகோதரர்' கட்டாட்சி இப்பகுதியில் காணப்பட்டது புரின்றது இவர்களில் மூத்தவனதும், அவனுக்கு அடுத்தவனதும் சந்தமியினரின் கல்வெட்டுக்கள் அப்பாந் தோட்டை மாவட்டத்திலுள்ள கொற்றட முகல், அப்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள போவத்தகல் ஆகிய இடங்களில் உள்.⁴⁵ இவை மூம்புக்கண் ஒயாவின் வட்டிழக்குப் பகுதியில் உள். இவ்வம்சத்தவரின் ஒருவன் 'உதி' என்ற பெயரைச் சூடியிருந்தது அவதானிக்கத்தக்கு அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள மொட்டபக் கல்வெட்டு இல்லவம்சத்தின் இளையோனாகிய 'நாக' பற்றிக் கூறுகின்றது.⁴⁶ இதே மாவட்டத்

திலுள்ள கொன்னோகல், கல்லுதுப்பொத்தானா ஆகிய இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களும், மட்டக்களப்பு 'மாவட்டத் திலுள்ள ஏறாலுரிலுள்ள குசலகந்தக் கல்வெட்டும் இவ்வம்சம் பற்றிய பல தகவல்களைத் தருவதோடு துட்டங்கமுனுவும் இவ்வம்சத்தவரே எனக் கூறுகின்றன⁴⁷ துட்டகையுனுவின் வசீகத்தின் முதல்வளைநாகவாகும். இவனின் மகன் கோதபய ஆவன்; கோதபயனின் மகனான காக்கவன் தீஸ்வி நீரகனே நுட்டகைமுனுவாகும். இவ்வம்சத்தவர்கள் குடியிருந்த கோத்த (குட்டன்) காக்கவன்கள் (ஆற்பன்) துட்ட (ஆறும்பன்) போன்ற அடைமொழிகள் மன்முடன்றி துட்டகைமுனுவின் தாயின் (இயற்பெயரின்றிப்) பட்டப் பெயராகிய 'விகாரமாதேவி' போன்றனவாம். இவர்களின் தனித்துவத்தினை எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விகாரமாதேவி கூட ஒரு வகையில் களனிப் பகுதியிலான்டு உதி என்ற அரசனின் வழியில் வந்தவரே கல்லோடாப்பகுதியில் (திகவாயில்) துட்டகைமுனுவின் தமிழியாசிய சட்டதீவின்தும், அவனின் மக்களதுர் ஆட்சியானது இவ்வம்சம் மட்டக்களப்புத் தமிழாத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினை விளக்குகின்றது எனவாம்.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது 'ஆய்' வம்சத்தவரின் இக்கல்வெட்டுக்கள் இவர்களின் தமிழாத்தொடர்பினை எடுத்துக் கொட்டுவது அவதானிக்கத்தக்கது சுகோதரர் கூட்டாட்சி தமிழகத்தில் பாண்டிய அரசிற் காணப்பட்டதொன்றாகும். இக்கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படும் ஒற்றை மீன் சின்னம் சங்க காலப் பாண்டியர் நாணயங்களிற் காணப்படுகின்றது பாண்டியரைக் குறிக்கும் 'மீனவன்' என்ற தமிழ்ப்பதம் இக்கல்வெட்டுக்களில் ஓரிடத்தில் 'மஜ்ஜி மகாராஜ்' என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது.⁴⁸ அத்துடன் 'ஆய்' வம்சமும் பாண்டிய நாட்டின் தென்பகுதியிற் காணப்பட்டன மாண்பு அவதானிக்கத்தக்கது இதனால் தமிழ் வம்சம் தான் பெளத்தமதக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்கால் சிங்கள வம்சமாக உருமாறியது போலத் தெரிகின்றது இதே போன்ற நிகழ்வுகள் பலவற்றைப் பிற்கால ஈழத்து வரலாறு நிலும் கண்டுகொள்ளலாக். மேற்கூறியவாறு பிராமிக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் ஈழத்தின் பல பகுதிகளில் காணப்பட்ட சிற்றரசுகள் பற்றிக் கூறுகின்றன இக்கிற்றரசுகள் ஆய், வேள் போன்ற தமிழ்க் குறுநில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டன. எனினும் பெளத்த கலாசாரச் செல்வாக்கால் இவர்கள் (ரஜ) ராஜ, (மனி) காமினி அப போன்ற பெயர்களைக் குடிப் பெளத்த மதத்தினை ஆதரித்ததையும் இவை எடுத்தியம்புகின்றன. நாளைடவில் இவர்கள்

என் பழைய பெயர்கள் கறையப் புதிய பெயர்களே செல்வாக்குற்றன வவுனியா மாவட்டத்தில் உள்ள பெரியகுளக்கல்வெட்டு இப்பகுதியிலான்ட சிற்றரசன் 'உதி' பற்றிக் கூறுகிறது⁴⁹ சிறுகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள நாச்சியார்மலைக் கல்வெட்டும் இப்பகுதியிலான்ட 'உதி' என்ற சிற்றரசனைக் குறிக்கின்றது⁵⁰

இவ்வாறே திருகோணமலை மாவட்டத்திற் காணப்பட்ட சிற்றரசன் பர்ரி தாது வம்சமும் குறிப்பிடுகின்றது. செநுவில், சே.ம் ஆகிய இடங்களிற் காணப்பட்ட இவை சிவ, அபய என் போராள் நிர்வாகிக்கப்பட்டன. ⁵¹ இம்மாவட்டத்திலுள்ள சேநுவில் செச்சவளி ஆகியை கிறிஸ்தாப்த காலத்தில் முக்கியம் பெற்ற வளங்கியதைத் தெள்ளியிட்ட சான்றுகளும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன⁵² பாளி நூல்கள் மகிந்தன் குழுவினரால் ஆகாய மார்க்க மாகவே ஈழத்திற்குப் பெளத்தம் புகுந்தது எனக் குறினாலும் கூட தமிழகத்தினாடாக, அதுவும் ஈழத்தின் வடபகுதியில் இங்காலத்தில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஜம்புகோள பட்டினத்தினாடாகவே இத்தனையை சம்பவம் நடைபெற்றிருந்திருக்கலாம் என்ற யூகிக்கொடும் வாய்ப்புண்டு. ஏனெனில் தமிழாத்தோடு மகிந்தன் குழுவினரைத் தொடர்புபடுத்தும் ஐதீகங்கள் பல காணப்படுகின்றன. இவ்வாறே மகிந்தனின் சுகோதரியாகிய எங்கமித்தாந்தியம் ஈடபகுதித் துறை மேமாகிய ஐம்புகோள பட்டினத்தில் தான் பெளத்தமதத்தின் புனிதச் சிங்காமாகிய அரச மரக்கிணையுடன் வந்திரங்கிப் பதின்னாங்கு நாட்டினில் அனுராதபுரத்தினை அடைந்தான் என்று கூறப்படுகின்றது. இக்காலப்பகுதியிற்குரிய வடபகுதித் தமிழ் மக்களாகிய இந்தக்களின் ஒரு பகுதியினர் பெளத்தினை அனுஷ்டித்திருக்கலாம். ஏந்தரோடையிற் கிடைத்த வி. மு. இஞ்சாம் நூற்றாண்டுச்சூரிய மட்பாண்ட ஒட்டில் 'நதஶபத' அதாவது தத்துவமையைப் பாத்திரம் என்ற வாசகம் காணப்படுகிறது⁵³ இவ்வாறே வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் பெளத்த மதகுருமாருக்கு ஈழங்கப்பட்ட தாணங்களைக் குறித்தாலும் கூட இவற்றைப் பிற்கால பிராமிக் குரிய ஏழுத்துகள் மட்டுமன்றி, வேளி, பகுமக, பருமகள் போன்ற பழந்தமிழ் வடிவங்களும் தமிழ் பக்களில் ஒரு பகுதியினர் பெளத்த மதத்தினை அனுஷ்டித்ததையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன.⁵⁴

இத்தகைய சான்றினைத்தான் வல்லிபுரப் பொற்சாசனமும் தருகின்றது⁵⁵ இப்பொற்சாசனத்தில் வஹ (வசப) மகாராஜன் காலத்தில் அவனின் அமைச்சனாகிய 'இலிரய' (இளிகிராய) நாகத்தீனை நிருவகிக்கும்போது படை அத்தான்சில் கட்டப் பட்ட பியகுகளை என்ற விகாரை கட்டப்பட்டது எனக் கறிய பிடிகிறது. அழிந்த விகாரையில் அத்திவாரத்திற் காண்டெடுக்கப் பட்ட இச்சாசனம் மக்களின் பார்வைக்கு வைக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக இந்திகழிச்சியைப் பதிவு செய்யும் ஒரு எச்சமாகவே ஒரு தப்பட்டது. தற்போதைய விஷ்ணு ஆலயச் சூழலிற்றான் இல்லை காரையும் அமைந்திருந்தது. இதனைப் பதிப்பித்த பரணவித்தான் போன்றோர் இதிற் கூறப்படும் 'வஹ' மன்னன் அநுராதபுரத்தில் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் (கி. பி. 67 - 111) ஆட்சி செய்த வசபமன்னாகக் கொண்டு, இது இக்காலத்தில் வடபகுதியிற் சிங்கள பெளத்தர்கள் வாழ்ந்ததை எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனக் கூறினாலும் இதிலுள்ள நாகத்தீனை அதிபகுவாகிய 'இலிகிரய' என்பதற்கு அவரால் சிங்கள மூலத்தில் இருந்து கருத்தைப் பெற முடியவில்லை. இவ்வாறு அநுராதபுரத்திலவரை வசபனோடு இல் 'வஹ' மன்னனைப் பரணவித்தான் போன்றோர் இனைப்பதற்கு இன்னோர் காரணமும் இருந்தது. ததாவது உஸ்பக்னை வசபத்தினைச் சேர்ந்த அநுராதபுரத்திலர் சான்ட வசபனின் முன்னோர் வடபகுதியில் காணப்பட்டனர் என்பதாகும்.

ஆனால் இதன் வரிவடிவத்தினை ஆராய்ந்த தானி, வேலுப்பிள்ளை ஆகியார் இது கி. பி நான்காம் நூற்றாண்டில் தென் னிதியாலிலுள்ள ஆந்திர நாட்டில் வழக்கிலிருந்த வரிவடிவத் தினை இது ஒத்துக் காணப்படுகின்றது எனக் கூறியுள்ளனர்.⁵⁶ இதனால் இச்சாசனத்தினை அநுராதபுர மன்னனான வசபனுடையதே என்று எண்ணுதூது தவறாகிறது. இதனையே இச்சாசனத் திலுள்ள 'வஹ' என்ற பெயரும் உறுதி செய்கிறது. அநுராதபுரத்தினை ஆட்சி செய்த வசப மன்னனின் சாசனங்களில் அவன் 'வசப' என விளிக்கப்படுவதால், வட பகுதிக்குரிய இப்பொற்சாசனம் அவனுக்குரியதாக இருப்பது சந்தேகத்திற்குரியதாகின்றது அத்துடன் பரணவித்தான் கூறுவது போல் இதனை வடபகுதியிற் காணப்பட்ட சிங்கள பெளத்தரின் எச்சமாகக் கொள்ள முடியாது. காரணம் இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலும் தமிழ் இந்துக்களில் ஒடுபகுதியினர் யெள்தீ மதத்தினைத் தழுவியதை மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் மட்டுமன்றி அங்கு கிடைத்துள்ள தொல்லியறி

சான்றுகளும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. ஈழத்தில் கந்தரோடையைப் போன்று வல்லி புரதி திலும் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் ஒரு பகுதியினர் பெளத்தீ மதத்தினை அநுசரித்ததையே இச்சாசனத்திற் காணப்படும் பழந்தமிழ் வடிவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

முதலாவதாக இச்சாசனத்தினை எழுதப் பயணபடுத்த மொழி பெளத்தீ மதத்தின் மதமொழியாகிய பாளிப் பிராகி குதமசக அமைந்துள்ளது. இம்மொழியிற்றான் திராவிடரின் தாயமொகிய தென்னிச்சியால் ஒரு பெளத்தமதத்திற்குரிய சாசனங்கள் எழுதப் பட்டன. இருந்தும் இச்சாசனத்திற்குரியவர்கள் பழந்தமிழரே என்பதை உறுதி செய்வதாக தமிழ் வல்லிய எழுத்துக்களான 'க' போன்ற எழுத்துக்கள் இதனை எழுதுவதில் பயன்படுத்தப் பட்டும் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய கருத்தினையே இதிற் காணப்படும் பல பழந்தமிழ் வடிவங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இச்சாசனம் ஜூவ் விகாரை அமைந்த இடமாக 'படைர்' 'அந்தான்' வைக் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையிலே படைர் என்பது தமிழ் வடகரையின் பாளி வடிவமே. அத்தானவை இடத்தினைக் குறிக்கும். 'அந்தான்' என்ற வடமொழியின் திரிபு எனக் கொண்டாலும் இதனை இப்பகுதிக்குரிய ஒரு இடப் பெயராகவும் அதே இவ்வாறு அத்தான என இதில் அழைக்கப்பட்டுள்ளது எனவும் கொள்ளலாம் இப்பகுதியிற் காணப்படும் 'குடத்தான்' போன்ற இடப் பெயர்கள் இதற்கு ஒலை உதாரணமாகும்.

இவை என்லாவற்றையும் விட முக்கியம் பெறுவது இப்பகுதியான நாகத்தீனை ஆட்சி செய்த 'இலிகிரய' என்ற பெயராகும். இப்பெயருக்குச் சிங்கள மொழியில் மூலத்தினைப் பரணவித்தானாலினாற் என்குபிடிக்க முடியவில்லை. இதில் இந்கூறுவள் உண்டு. ஒன்று இலி மற்றது ரய் ராய என்பது வடிவம் தான் இச்சாசனத்தில் 'ரய்' என இடம்பெற்றுள்ளது. பிற்காலச் சாங்குகளில் ராய(ராயர்) என்பது ஒரு குழுவின் பெயரோடு இணைந்து காணப்படுவதை நோக்கும்போது 'இலி' என்பதும் ஒரு குழுக்குரிய பெயராக இருக்கலாம். ஏனெனில் சங்க இலக்கியங்களில் 'இலையர்' என்ற குழு பற்றிய குறிப்புள்ளு.⁵⁷ இவ்விளையரே இவ்வாறு. 'இலி' என இதில் இடம் பெற்றிருக்கலாம். 'ரய்' என்பதை வடமொழி 'ராஜ்' என்பதன் திரிபு என்ற போன்ற நூல்கள் மட்டுமன்றி அங்கு கிடைத்துள்ள தொல்லியறி

இஃபெதன்ஸாக். தலைவரைக் குறிக்கும் 'அன்றையர்' என்ற பதத் திற்கும் இதற்கும் தொடர்புண்டு சங்க காலப் புவவர் களில் ஒருவரின் பெயர் முருஞ்சியர் முடி நாகராயர் ஆகும். இவர் அச் சவம்சத்தினைச் சார்ந்தவராவார் நாசு+அவர்யர் தான் நாகராயர் என வழங்கலாயிற்று பாண்டி நாட்டில் மாவட்டத்தைப் பிள்ளைகளிலோர் நாடாள்வார் மழுவராயர், சக்கரவர்த்தி போன்ற பெயர்களைச் சூடியிருந்தது பற்றிய சான்றுகள் காணப்பின்றன.⁵⁸ இவை யாவும் ஒரு பொருட் சேற்றானே. இதிற் காணப்படும் 'மழுவராயர்' என்பது 'மழுவர்' (குழுவன் தலைவரன்) எனப் பொருட்டும் இவ்வாறே நாசத்தினை ஆட்ட 'இளி' கிரய் என்பது இளி எனப்பட்ட ஒருவின் தலைவரன் எனப் பொருள்படும் இதனால் வல்லிபுசப் பொற்சாகனுக் கீப்பகுதியில் பாரங்கியமாகத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்ததையும் அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் பெளத்தத்தினை அனுஷ்டித்ததையுமே எடுத்துக் கொட்டுகின்றது எனலாம்.

6. தமிழகமும் ஈழமும்:

தேவதங்பிய தேவனின் ஆட்சி தொட்டுத் தமிழத்திலிருந்து ஈழத்தின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழ்ப்படைடெட்டுப்புக்கள் பற்றியும் பாளிநூல்கள் கூறுகின்றன. இப் படையெடுப்புக்கள் முதல்முதலாகத் தேவநம்பியதீசனின் தம்பியாகிய அசேலன்காலத் தினிகுந்து ஆரம்பமாகின பாளி நூல்கள் இப்படையெடுப்பை நடாத்தியவர்களைத் தமிள் (தமிழ்) என அழைக்கின்றன இதன் பொருள் தமிழ் நாட்டவரெங்கப்பதாகும் அசேலனைத் தோற்றுத் துத்துக்குதிரை வணிகன் புத்திரர்களாகிய சேனை, குத்திகள் ஆகியோர் அநுராதபுரத்தில் 22 வருடங்கள் ஆட்சி செய்தனரே⁵⁹ தேவநம்பியதீசனின் இன்னோர் தம்பியாகிய குறுதிலைவுத் தோற்றுத்த எல்லாள மன்னன் அநுராதபுரத்தினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஈழம் முழுவதையும் 44 அருடம் ஆட்சி செய்தான்.⁶⁰ இத்தமிழ் மன்னனைப் பாளிநூல்கள் சேரம் நாட்டினிருந்து வந்த வள்ளுக்கைக் கூறுகின்றன. இவன்ன் நீதி தவறாத ஆட்சி யைப் புகழ்ந்துரைக்கும் இவை இவன் தவறான மஸர் கூத்தினை (இந்துமதத்தினைத்) தழுவியவன் எனவும் கூறப்பின்னிற்கவிக்கலை இந்து சமயத்தினைப் பற்றிக் கூறும் பேரதெளிகாம் தவறா ஏ மார்க்கை என்ற பதை இந்துநூல்களில் இடம்பெறுவது வழக்கம் எல்லாளன் துட்டகமுறு பேராட்டாடு ஓர் இனப் போராட்டமாகப் பாளி நூல்களில் தீதிரிக்கப்பட்டாலும் கடுஇது ஓர்

இனப் போராட்டமல்ல என்பது எடுத்துக்கொட்டப்பட்டுள்ளது தன்னுடன் போரில் மடிந்த எல்லாளங்களுக்கு இராச மரியாதையுடன் இறுதிக்கிரிக்கைகளை இயந்தளித்த துட்டகமுறு கிரிய நடந்த டீடாத்தில் ஞாபகச் சிக்ஞமாக ஓர் ஸ்தாபியையும் எழுப்பி அதனைக் கட்டித் தொடர்பாக செய்ய வேண் மூலம் எனவும் பணித்தான்⁶² இவ்வாறு எல்லாளங்களை வெற்றிகொட்ட துட்டகமுறு நாடு முழுவதும் காணப்பட்ட முப்பத்திரண்டு தமிழ் அரசர்களை வெற்றி கொண்ட பின்னரே அநுராதபுரத் தில் தனது மேலாண்மை நிலைத்திட்டினால் எனவும் மாாயம் கம் கூறுகின்றது.⁶³

இதனைத் தொடர்ந்து வகைப்படி உட்டகையினி காலத்தில் ஏழு பாண்டியர்கள் பாண்டி நாட்டினிருந்து படை எடுத்தார்கள். இவர்களுள் இருவர் நாடு திரும்ப மிகுதி ஜவர்களான புலஹத் பாகிய, பயகாற, பிலியமாற, தாசிக் ஆகியோர் 14 வருடமும் 7 மாதமும் ஆட்சி செப்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது.⁶⁴ இதன் பின்னர் ஈழத்து மன்னனாகிய சேரநாகவின் மனையாகிய அனுவாதேய (கி. மு 48 - 44) தமிழ் நாட்டவனாகிய வடுவனுடனும் தமிழ்ப் பொராமணங்காகிய நிலவட்டாலும் கொண்ட காம ஆகைவால் ஆட்சி அதிகாரத்தினைப் பகிர்ந்து கொண்டதையும் மகாவம்சம் குறிக்கின்றது.⁶⁵ ஒட்டுமோத்தமாசப் பாரி கும்போது கிறிஸ்தாபத்திற்கு முந்திய வரலாற்றுக் காலத்தினை உள்ளடக்கிய 250 ஆண்டுகளில் முன்றிலொரு பகுதியில் தமிழத்து விருந்து வந்தோரின் ஆட்சி நடைபெற்றதைப் பாளி நூல் கூலூகின்றன எனலாம். இச்சான்றுகள் தமிழ்மொழி பேசியோர் பண்டைய ஈழத்தில் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை எடுத்தியப்படுகின்றன எனலாம்.

மகாவம்சம் போன்ற பாளி நூல்களிலோ தமிழகச் சங்க நூல்களிலோ குறிப்பிடப்படாத நிலைச்சில் ஒன்று பற்றியும் இறுதியாக இங்கே எடுத்துக் கூட்டுவது கவசயமாகின்றது. இது தான் கி. மு 44 இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சேரம் நாட்டில் ஆட்சி செய்த கிரிந்தோழனின் ஈழத்தின் மீதான படைடெப்பாகுக் கிலப்பதிகாரம் இமயம்வரை ஓடுவீன் புழு பரவியதையும் தமிழகத்தின் வலிமையுள்ளவனாக இவன் விளங்கியதையும் எடுத்து கரக்கின்றது. தமிழகத்தைப் பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் காவேரிக்கு அக்ஞாகட்டியவன் இவன் என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. ஈழத்துக் கிங்கள் நூல்களாகிய இராஜவளிய, புதூவளிய

ஆகியனவற்றுள் கோழுமகன்கள் ஒருவன் ஈழத்திட்ட மீது மேற்கொண்ட படைஞப்பு பற்றியும் அப்போது எவ்வள்ளும் 12000 பேரை இங்கிருந்து சிறைக்கைத்திட்டாகக் கூட தமிழகத்திற்கு இட்டுச் சென்று அங்கு காவேரிக்கு அனைவட்டும் பண்ணியில் நிறுத்தியமை பற்றியும் கூறப்படுகின்றது⁶⁶

கி. பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சமூத்துச் சிங்கள மன்னாகிய கஜபாகு தனது முன்னோட்டு சந்தித்த தேவஸ்விக்குப் பழி வாய்கும் நோக்கமாகத் தமிழகம் சென்று சோழமன்னன் இட்டுச் சென்ற தொகையை வீட இரட்டித்த தொகையான மக்களை அங்கிருந்து சமூத்திற்கு இட்டு வந்து பல்வேறு இடங்களிற் குடியேற்றினான் எனக் கூறப்படுகின்றது. சௌ நாட்டில் எடுக்கப் பட்ட கண்ணி விழாவிற் கலந்து கொண்ட கஜபாகு மன்னன் இவனெனவும் கொள்ளப்படுகின்றது கரிகாலன். கஜபாகு ஆகி யோர் காலம் வெறுபட்ட காலங்களாக அமைந்தாலும் கூட தமிழகத்தில் இருந்து ஏற்பட்ட படை எடுப்பையும், கஜபாகு தன்னைக் கிழாவிற் கலந்து கொண்ட இருவேறு கால நிகழ்ச்சி கண்ணி விழாவிற் கலந்து கொண்ட இருவேறு கால நிகழ்ச்சி கண்ணி இனைத்திற் இச் சிங்கள நாடு கள் இவ்வாறு இயப்பு கின்றன என யூகிக்கலாம். ஏவ்வாறாயினும் இத்தகைய குறிப்பு இக்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து சமூத் நோக்கி ஏற்பட்ட புலப் பெயர்வுகளையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம்

தமிழ் நாட்டவரைப் பாளி நான்கள் தமிழ் (தமிழ்) என
அழைப்பது போல சுழித்தின் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கணும்
இவர்களைத் ‘தமேட்’ என அழைக்கின்றது இவர்கள் பெரும்
பாலும் வியப்பாரிகளாகவே இவற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்.
இவற்றில் ஒன்று அநூராதபுரத்திலே காணப்படுகின்றது⁶⁷ இதன்
ாலம் கி. பு 3/ 8 ஆம் நூற்றாண்டாகும் இது தமிழ்வணிகர்
எனது கூட்டமைப்புப் பற்றக் (தமேட் கஹபதினன்) கூறுகின்றது
அத்துட்டு பெளத்த வலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு இவர்கள்
உட்பட்டதையும் இவர்கள் குடியிருந்த செ, நஸத, திலை குப்பிர
சுயாத, கராவ போன்ற பெயர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.
இப் பெயர்களில் கரையோர வாசிகளைக் குறிக்கும் ‘கறாவி’ என்ற
பத்துடன் கடல் வாணிபத்தில் ஈடுபட்ட அணிகரைக் குறிக்கும்
‘நாவிக்’ என்ற பதம் அடைமொழியாகக் காணப்பட்டு வரதால்
கரையோர வாசிகள் வாணிபத்திலீடுபட்டு மேன்னம் அடைந்த
தையும், இவர்களில் ஒருவன் தான் தீவுவணிக கணத்தின் தலை
வணாக விணங்கியதையும் இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது என்னால்

அநூராதபுரத்திற் காணப்பட்ட இக்கல்வெட்டில் மற்றோர் அம்சம் யாதெனில் இதிற் காணப்படும் ‘ஸம்’ என்ற சொற்பிரயோகமாகும். ஸம் என்பது தான் ‘ஈள்’ என இதிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது இது நமது நட்டின் பழைய பெயராகும் எவ்வாறு தமீட என்பது நமிழகத்தின் பெயராக விளங்கியதோ அதே போன்று ஸமும் நமது பழைய பெயராக விளங்கியதாக இக்கல்வெட்டு உறுதி செய்கின்றது நம்நாட்டவர் அனைவரும் ஸமத்தவர் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். சம்க நூல்கள் குறிக்கும் ‘ஸமத்துப் பூதந்தேவனார்’, மதுரை ‘ஸமத்துப் பூதந்தேவனார்’ போன்ற குறிப்புக்களும்,⁶⁸ பட்டினப்பாலையில் வரும் ‘ஸமத்துணவும் காழகத்தாக்கமும்’ இதனை உணர்த்துகின்றன⁶⁹ தமிழகத்திலுள்ள மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பரங்குசூறப் பிராமிக் கல்வெட்டெங்கு ஸமக்குடுமிகன் என வீளிகிள்றது குடுமிகன் என்பதும் கஹபதி போன்று வணிகத்திலீடுபட்ட செல்வந்த நிலக்கிமார் கூட்டத்தினைக் குறிக்கும் பதமாகும். இப்பதம் ஸமத்திலிருந்து தமிழகம் சென்று வணிக நடவடிக்கையிலிடுபட்ட நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றது இவ் ‘வீழம்’ என்ற சொல் தான் காலக்கறியில் உருமாறி ஸ்ரீ என்ற அடைமொழியுடன் சௌகாசிம்சன் என நமது நாட்டின் பெயராக மாறிக் காலதுயிலிசிங்கள் மக்களைக் குறித்து. மொழியும் இனத்து வரும் கவந்த பொருளைத் தந்தது பற்றி ஏற்கனவே ரூபியிட்டிருந்தோம். அண்மையில் பூநகரி மாவட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மேலாய் விள்போது தமிழ்மொழிக்கே சிறப்பாகவுள்ள மூளை, வீலோன்ற எழுத்துக்கள் பொறித்த மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துவதோடு மண்ணித் தலையிற் கிடைத்த மட்பாண்ட ஒடுக்களில் ஈள்/சளை என்ற வடிவங்களும் ‘ஸம்’ என்ற வடிவமுடிகாணப்பட்டுள்ளது. 70 இவ்வாறே பரமன்கிராயின் கிடைத்த மட்பாண்ட ஒட்டிக் கோமா வேளாள் (வேளாளர்) என்ற வடிவங்களும் இவங்காணப்பட்டுள்ளன 71

தமிழகத்திலிருந்து வந்த வணிகர் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள் அடிக்குப் பிரதேசங்களிற் காணப்படுவது மற்றோர் சிறப்பு சமாகும். இவை வவுனியா, திரிகோணமலை, அம்பாறை அகிய மாவட்டங்களிற் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் காலம் கி. மு 3/2 ஆம் நூற்றாண்டாகும். வவுனியா மாவட்டத்தின் பெரியபுளியங்குளத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள் பெளத்த மத்திற்குத் தான் மளித்த தமிழ்நாட்டு வணிகங்களிய கறைபதிவிசாகன் (தமே வணிஜகலைபதி விசாக) பற்றிக் கூறுகின்றன.⁷² இரண்டாவது

கல்வெட்டுத் திரி கோண மலை மாவட்டத்திலுள்ள 'சுருவல்' என்ற இடத்திலுள்ளது.⁷³ இப் பகுதியிற்றான் சிற்றரசு ஒரு நிலைத்திருந்ததை முன்னர்காலிடாம் இக்கல்வெட்டு 'கலூபதி' தமேட்டு சட பற்றிக் கூறுகிறது. இதன் பொருள் கழுபதியாகிய தறிம் நாட்டவரசுகிய சட என்பதாகும். பற்றைய கல்வெட்டு அப்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள குடியில் என்ற இடத்தில் கிடைத் துள்ளது.⁷⁴ இக்கல்வெட்டின் சில பகுதிகள் அமிந்து விட்டாலும் இது திலாபி (கல்லோயா பள்ளத்தாக்கிலுள்ளது) யிலுள்ள பழைய வணிகரையும் (திலாபி பொறன வணிகை அவர்களின் மனைவியான தமிழ்ப் பெண்ணாகிய திலை பற்றியும் கூறுகின்றது) இத்தகைய கல்வெட்டாதசரங்களையும் தமிழர் பற்றிப் பாளி நாட்கள் தரும் சான்றுகளையும் ஓபிப்பிட்டு நோக்கு பொது கிறிஸ்தவத்திற்கு முன்னர் ஈழ வரலாற்றில் தமிழ்பொழி பேசியோர் பெற்ற முக்கியத்துவம் புலப்படுகின்றது.

சிவப்பதிகாரம் சமுத்து மன்னன் கஜபாரு சேர நட்டி நடை பெற்ற கண்ணகியின் விழவில் கலந்து கொண்ட நிகழ்ச்சி பற்றிப் பேச, ராஜவலிய என்ற சிங்கள நாள் கண்ணகியின் காற் சிலமேபோடு இம்மன்ன் சமுத்திற்கு மீண்டதாகக் கூறுகிறது. சமுத்தில் கண்ணகி (பத்தினி) வழிபாட்டைப் புகுத்தியவனாக இவனே கொள்ளப்படுகிறான். தமிழகத்திலிருந்து சிறிஸ்தாப்த காலத்தினை அண்டிய காலப்பகுதியில் சமுள் நோக்கி ஏற்பட்ட புலப்பெயர்வுகள், தமிழக - ஈழப் பகுதிகளுக்கிடையே காணப்பட்ட ஒலங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் ஆசியண ற்றை ஜதிக உருவில் கோவலங்களை சித்தரிக்கின்றது எனலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இது கோவலனார் காலத என வழங்கப்பட முடிவிலத் திலிக (சிலம்பு கூறல்) எனவும், மட்டக்களப்பில் 'கண்ணகி வழக்குரை' எனவும் வழக்கிலிருக்கின்றது. இக்காலதயின் கருப்பொடு எாக கண்ணகியின் காலினையித் திப்பதற்கரக கண்ணகியின் தடப்பணகிய மநாயகன் சேமு மன்னனின் அநுசரணையுடன் 'மீகாமன்' என்ற பறதவர் குலத்தவனை நாகத்திவுக்கு (நயினாத்து) அனுப்பியது அமைகின்றது இமீகாமன் பரதவர் குலத்தவன். கரையில் வாழுந்ததால் கரையார் எனவும் இக்குலத்தவர் அழைக்கப்பட்டனர் இவர்களில் ஒது பீரிவினர் தான் முக்குவர் ஆகும் சங்கு/முத்துக் குளிதல் இவர்களின் பிரதான தொழிலாகும். நாரைத்தினம் வேண்டி சமும் வந்த மீகாமன் சமுத்தின் வடபகு தியில் சிறிராசர்களாக விளங்கிய முக்குவத் தலைவர் களாகிய வெடியரசன், வீரநாராயணன், விளங்குதேவன், போர் வீரகால்

டன், ஏரிளங்குமரன் ஆகியோருடன் போரிட்ட செய்தியும் பின் அவர்களை வெற்றி கொண்டு நாசரத்தின்த்துடன் தாயகம் ரிண்ட வரலாறும் கூறப்படுகின்றது.⁷⁵ இவ்முக்குவத் தலைவர் களில் முத்தோனரன் வெடியரசன் நெடுந்தீவிலும் ஏனையோரில் வீரநாராயணன் பொன்னாலையிலும் வீளங்குதேவன், சுழிபுரத் திலும், போர்வீரகண்டன் கீரிமலையிலும் ஏரிளங்குமரன் மயிலிட் திலும் ஆட்சி செய்தவராவர். இக்கதை ஜதிகமாகக் காணப் பட்டாலும் கூட இதன் கருப்பொருளாக இக்காலத்தில் வடபகு தியின் சில பகுதிகளில் காணப்பட்ட முக்குவக் குடியேற்றங்களையும் அவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினையும், இவர்களுக்கும் தமிழகத்திற் காணப்பட்ட இவர்களின் சுக குலத்தவருக்கு மிடையே காணப்பட்ட போட்டி, பூசல்கள் ஆகியனவற்றையும் உருவகப்படுத்துகின்றது என்றால் மிகையாகாது. காரணம் சிறின் தாப்த காஸத்திற்கு முஸ்ஸன்ரே ஈழத்தின் பலப்பகுதிகளிலும் காணப்பட்ட ‘பரத’ குலத்தவர் பற்றி பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுக்களில் கூடம்பெறும் பட / பரத போன்ற வடிவங்கள் இப்பரத குலத்தவரையே குறித்து நின்றதை அஸ்தமைக்கால ஆய்வுகள் எடுத்தியம்புகின்றன.⁷⁶

இத்தகைய மக்கட் கூட்டத்தினர் வடபகுதியிற் காணப்பட்டதையும், ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதிக்கும் பரந்ததையும் யாற்பான வைபவமாலை கி. பி 5ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாண்டு மகராஜன் கால நிகழ்ச்சியாகக் கூறுகின்றது போலத் தெரிகிறது.⁷⁷ கி. பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் அனுராதபுரத்தில் பாண்டியராட்சி கடனப்பட்டதைச் சூலவங்கரமும் கல்வெட்டுக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கால்நூற்றாண்டுக் காலமாக ஆட்சி செய்த கி. பி 426 - 458] இவர்கள் முறையே பண்டு, பாரிண்ட, குட்டயாரிண்ட, திரிதர, தாதிய, பிதிய என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றியவனாகவே தாதுசேனன் (கி. பி 455 - 473) காணப்படுகின்றான். யாற்ப்பான வைபவமாலை கண்டி நாட்டிலை ஆண்ட பாண்டு மகாராசாவின் காலத்தில் வடபகுதியிற் கீரிமலை மாதகல் பகுதிகளில் ஆட்சி செய்த சேந்தன், குசுமன் ஆகிய முக்குவத்தலைவர்கள் பற்றியும் இய்புகுதியிலிருந்து துரத்தப்பட்ட இவர்கள் மட்டக்களப்பிற்குச் சென்று பசன்னமை, வலையிறவு போன்ற இடங்களிற் குடியேறி யது பற்றியும் கூறுகின்றது. யாற்ப்பான வைபவமாலை எழுந்த காலத்தில் சிங்கள அரசின் தலைநகராக கண்டி விளங்கி பதால் அனுராதபுரத்திற்குப் பதிலாக கண்டியிலே தான் பாண்டியம்

என் அரசாட்சி செய்தான் என இந்நால் தவறுதலாகக் கூறுகின் றது எனலாம். இக்காலத்தில் தென் பகுதி யிலும் பாண்டியன் ஆட்சி நிலை தொண்டிருந்ததால் இவர்கள் ஆன்ன ஒரு சமயம் வடபகுதியிலும் பரந்ததை யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறுகின் றது என யூகிக்கவும் இடமுண்டு. எவ்வாறாயினும் 'கண்ணகி' ரது வழக்குரை காதை' யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆசிய நூல்களின் ஜிதிக்கங்களை ஒருங்கிணைத்து நோக்கம்போது இவற்றின் கருப்பொருளை ஈழத்தின் வடகிழிக்குப் பகுதிகளில் அக்காலத் தொகுப்பொருளை ஈழத்தின் வடகிழிக்குப் பகுதிகளில் அமைந்திருந்தன என்று துணியலாம்.

�ழத்தின் மீது தமிழகத்திலிருந்து ஏற்பட்ட படை எடுப்புக்கள் பற்றி நோக்கினோம். ஆனால் ஈழத்திலிருந்தும் அரசு பதவியை விழைந்தோர் தமிழகம் சென்று படை உதவி பெற்று வருதல் தமிழகத்தோரை மணத்தல் போன்ற நிலைச்சிக்கஞ் இக்காலத்தில் காணப்பட்டன. ஈழத்தில் இருந்து படை உதவிமோரித் தமிழகம் சென்ற முதல்மண்ணன் ஈழநாக (கி. பி. 33 - 43) கூடும்,⁷⁸ கிட்டத்தட்ட இரண்டு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இத்தகைய நேரக்கில் தமிழகம் சென்ற அபயநாட (கி. பி. 231 - 240) பற்றி யும் மகாதீர்த்தகத்திலிருந்து தமிழகம் சென்ற ஈழநாக ஈழத்திலுள்ள 'சுகரசோப' என்றுறைமுகத்தில் வந்திறங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இத்துறைமுகம் ஈழத்தின்கிழக்கு வந்திறங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாரே குப்பகுதியில் காணப்பட்டது என யூகிக்கப்படுகிறது. இவ்வாரே தமிழகத்திற்கு உதவி கோரிச்சென்ற அபயநாடவும் வடபகுதியிற் காணப்பட்ட 'பல்வதித்த' என்ற துறைமுகத்தின் வழியாகவே கழிக சென்றான் என்று கூறப்படுகிறது. இராசநாயகமுதலி யார் இத்துறையுக்கத்தினை வல்லவெட்டித்துறை எனக்கருதினாலும்கூடுதிது ஒருசமயம் வல்லவிட்டிரமாகவும்இருக்கலாப.⁷⁹ இத்தனத் தொடர்ந்து 250 வருடங்களின் பின்னர் முதலாவது மௌக்கலான (கி. பி. 491 - 508) என்பவன் தனது சகோதரனான காஸப்படவி டமிருந்து ஆட்சியிரும்பையுமெட்டுக்கப்பற்றுவதற்குத் தமிழ் ஞிசென்று படை உதவி பெற்ற நிலைச்சி பற்றி மகாவஷ்சம் கூறுகின்றது.⁸⁰ இவ்வாறு நீல்தாபத்திற்குப் பிஸ்னருள்ள கி. பி. 6ஆம் நூற்று மீண்டும் வரையிலான இக்காலப் பகுதியில் தமிழகப் படை எடுப்புறான் இதற்கு முன்னருள்ள காலப்பகுதியோடு ஒப்பிடுப்போது இவை அகுகிக் காணப்படுவதோடு ஈழத்திலிருந்து படை உதவி கோரித் தமிழகங்கு சென்ற நிலைச்சிக்கஞ் மிகக் குறைவாக கேள்ளன இத்தகைய போக்கிற்கு தமிழகத்திலும் ஈழத்துறை முதலாவது மௌக்கலான காணப்பட்ட அரசிபல்நிலைமைகளே காரணமாக அமைந்திருந்தன

தொகுத்து நோக்கும்போது இக்காலத்தில் வடகிழிக்குப் பகுதிகளில் தனியான பல தமிழ் அரசுகள் காணப்பட்டன எனலாம். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய கதிரை மலை அரசின் அரசியலாதிக்கம் பெருநிலப்பரப்பிலும் பரந்திருந்ததா என்பதற்கான தடயங்கள் காணப்படாவிட்டாலும் கூட பெருநிலப்பரப்பில் மாந்தை, வவுனியா, முல்லத்தீவு போன்ற பகுதிகளில் தமிழ் அரசுகள் காணப்பட்டன. இத்தகைய போக்கு கிழக்கு மாகாணத்திலும் காணப்பட்டதை இப்பகுதிப் பிராமிக்கல்லெட்டுக்கஞ்சும் எடுத்தியம்புகின்றன. எனினும் முற்பட்ட அது ராதபுர அரசின் அரலாற்றைத் தொடர்ச்சியாக அற்வதற்குரிய காண்றாதாரங்கள் கிடைப்பது போல் இக்காலத் தமிழ்ப்பகுதிகளின் அரசுகளின் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்வதற்குரிய தடயங்கள் கிடைக்கவில்லை. இக்காலத்தில் நாடு முழுவதும் பரந்திருந்த தமிழ் மக்கள் சிறிசில காலப்பகுதிகளில் அநுராதபுர அரசில் அரசியலதிகாரத்தினைத் தெரிவித்து போதும் தமது தனித் துவத்தினைத் தொடர்ந்து நிலை நாட்ட முடியங்களை பெளத்தத்தினும் அதன் மொழியாகிய பாளியினதும் செல்வாக்கால் பெளத்த கலைாரத்தின் தாக்கக்குறுக்களினர். இதனால் அரசியல் ஆதிக்கத்தினைப் பெற்றிருந்த காலத்திற் கூட பெளத்தமத் தினைப் போதிப்பது தவிர்க்க முடியாதாயிற்று. இதன் விளைவாக இக்காலத்தில் இவ்வரசின் ஆன்னக்குடுப்பட்ட இவர்கள் மெல்ல மெல்லத் தமது தனித் துவத்தினை இழந்தனர். வடகிழிக்குப் பிராந்தியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அநுராதபுர அரசின் மேலாதிக்கம் சிறிசில காலங்களில் மட்டும் தான் இப்பகுதிகளிற் காணப்பட்டதால் இவை பெருமளவுக்கு அநுராதபுர அரசின் தலையிட்டின்றித் தமது தனித் துவத்தினைப் பேணமுடிந்தது தமிழகத்தோடு இவை கொண்டிருந்த தொடர்புகள், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட புலம்பெயர்வுகள், கலாசார, வசனீபத் தொடர்புகள் பெருமளவுக்கு இவைகளின் தனித் துவத்தினை உறுதி செய்தன.

7 பிற்பட்ட அநுராதபுரகாலம் (தமிழரசுகளின் எழுச்சிக்காலம்)

இதுவரை தமிழகத்திலிருந்து ஏற்பட்ட படை யெடுப்புகள் பெரும்பாலும் அரசியல் ஆதிகாரம் விளைந்த தனிப்பட்டோராலோன் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் இக்காலந் தொடக்கம் தமிழகத்தில் பல்வை, பாண்டிய, சோழ வமிசங்கள் விலைம் பெற்றுத் திகழ அவற்றின் தாக்கம் ஈழத்திலும் காணப்பட்டது. கார

ணம் ஈழத்தில் அரசியலில் கி. பி 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டுக் காலமாகிய பிற்பட்ட அநுராதபுர அரசின் காலத்தில் ஆட்சியுமிமைப் போராட்டமும் அரசியலை தியின்மையும் காணப்பட்ட காலமாக விளங்கியது. இதனால் தமிழ்மையின் தாக்கம், இக்காலத்தில் ஈழத்தில் விதந்து காணப்பட்டமை புதிர்கிற. இத்தகைய போக்கினைக் கிங்ஸ் லீ. ஐ சிஸ்லா பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்⁸²

‘இறிஸ்துவக்குப் பின்னுள்ள 5ஆம், 6ஆம் நூற்றாண்டு களில் தென்னிந்தியாவிலே மூன்று இந்துஅரசுகள் (பாண்டியர், ஷல்வரி, சோழர்) எழுச்சி பெற்ற நன் இதன் விளைவாக இவை கஞ்சகும் சிங்கள ராஜ்யத்திலிருமிடையே இருந்த உறவுகளை இன்துவ முரண்பாடுகள் ஊறுசெய்தன இத்திராவிட அரசுகள் சமய நோக்கைப் பொறுத்தமட்டில் போர்க்கோலமிக்க இந்துத் தன்மை யைக் கொண்டு விளங்கியதோடு தென்னிந்தியாவிலும் பெள்த செல்வாக்கினை அடியோடு களை ந் தெளிவைதையே நோக்கமாகக் கொண்டும் செயற்பட்டன காலப் போக்கில் போர்க்கோலமிக்க இந்து மதத்தினால் தென்னிந்தியாவில் பெள்த மதம் முற்றாக அழிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாகத் தென்னிந்தியா சிங்கள ராஜ்யங்களுக்கிடையே இருந்த மிக முக்கிய பண்பாட்டு உறவு து சிக்கப்பட்டது. தவிர, ஈழம் மீது தென் உறவு து சிக்கப்பட்டது. அரசுகள் கொண்டிருந்த பொறுப்பு வழக்கமாக இவ் வெறுப்புணர்ச்சிக்குக் கொள்ளை அடிக்கும் வேட்கை ஆர்வமுட்டியது - இப்போது முதற்தடவையாகச் சமய ஆர்வத்தாலும் இன்துவத்தின் பெருமை உணர்வினாலும் முனைப்புப்பெற்றது இக்கிருந்து எழுந்த முக்கியவினைவு என்னவென்றால் ஈழத்திலிருந்து தமிழர் தமது இன்துவம் பற்றிக் கூடுதலாக பிரக்கஞ்சு செலுத்தத் தொடங்கினர். இந்த இன்துவ உணர்வை சென்ப பண்பாட்டு ரீதியாகவும் சமய ரீதியாகவும் அவர்கள் நிலைநாட்ட முனைந்தனர். இதுதான் திராவிடத்தில் இந்து என்ற வடிவமாகும்.

இவ்வாறு தமிழகத்து வம்சங்களின் தாக்கம் ஈழத்துப் பெள்த சங்கத்தினரைப் பெறும் தினில் கொள்ளச் செய்தது. தமிழர் ஆடிக்கம் பொத்தத்தின் தளரிவுக்கு வழிவகுக்கும் எனக் கருதிய இவர்கள் இந்நாடு பெள்த மதத்திற்கே உரியநாடு (தம்

யதிபம்) என்ற கோட்பாட்டை இறுகப்பற்றிக் கொண்ட ஏ. இதன் மூலம் பெள்த காலதவர் அரசாதிக்கம் விளைவதைத் தடுக்கலாம் என உணர்ந்தனர். இக்கால அரசியலிலும் இதுஒரு வலுப்பெற்ற கோட்பாடாகவே காணப்பட்டதென்பதை கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய நான்காவது மகிந்தனின் (கி. பி 950 - 972 சிங்கள் கல்வெட்டு எடுத்துக் கூறுகிறது. இதில் இம்மன்னன் போதி சத்துவர் கள்தான் (புத்தர் நிலைய அடைபவர்கள்) ஈழத்து மன்னர்பதவியை அடைவதற்கு அடுக்கதூர்கள் எனப் புத்தப்ரான் கூறியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.⁸³

அரசவம்சங்களின் தாச்சத்துடன் வாரிசரிமைப்போர்களில் பங்கு கொள்ளத் தமிழகத்திலிருந்து படைவீரர் தருவிக்கப்பட்டதால், இக்கால அரசியலில் இவர்கள் ஒரு காத்திரமான பங்கினை வகித்தனர் என்றாம். குலவாசம் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜந்து தடவைகளுக்குக் குறையாமல் ஈழத்தில் நடைபெற்ற வாரிசரிமையைப் போரில் தமிழகப் படைவீரர் ஈடுபடுத்தப்பட்டமை பற்றிக் கூறுகின்றது. இவ்வைந்து தடவைகளிலும் மானவர்மனைத் (கி. பி: 684 - 718) தவிரப் பிற ஈழத்து அரசருக்கு தமிழக அரசவம்சத்தினர் அளித்த உதவி பற்றிக் கூறப்படாவிட்டாலும் கூட இப்படைவீரர்கள் தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்த பல்லவ வம்சத்தினரின் அனுசரணையுடன் தான் ஈழம் வந்தனர் எனக்கொள்ளல் தவறாகாது.

கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் சிலா மே கவஸ்னன் (கி. பி. 619 - 628) காலத்தில் அவனின் படைத்தளபதியாக இருந்த சிறி நாக என்பவன் தமிழ்ப்படைவீரரின் உதவிகொண்டு ஈழத்தின் வடபகுதியில் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சி பற்றியும் பின்னர் அது அடக்கப்பட்டது பற்றியும்கூறப்படுகின்றது.⁸⁴ ஜெட்டதீஸ்விடம் வாரிசரிமையை இழந்த மூன்றாவது அக்கபோதி (கி. பி. 628 - 639) தமிழகம் சென்று தமிழ்ப்படையுடனரின் உதவியுடன் அரசாங்கமைக்கப்பற்றினான். எனினும் தமிழ்ப்படையினரின் உதவியுடன் தா நோபதீஸ் (கி. பி 639 - 650) இவனிடமிருந்து அரசரிமையைப் பற்றித்தான் எனவும் கூறப்படுகின்றது.⁸⁵ பின்னர் கத்தத்த என்பவன் தமிழகஞ்சென்று படையுடன் மீண்டும் முதலாவது உப்புவனிடம் அரசைக் கைப்பற்றி எட்டு ஆண்டுகள் (கி. பி. 650 - 58) வரை ஆட்சி செய்த நிகழ்ச்சி காணப்படுகின்றது. மானவர்மன் (கி. பி. 684 - 718) தமிழகத்துப் பல்லவ மன்னன் அளித்த உதவியோடுதான் தனதுஅரசரிமையைப் பெற முடிந்தது⁸⁶

இவ்வாறு முன்றாவது அடிக்கொடி, தத்தோபதிலை, கத்தகத்து, மாஸவர்மன் போன்றேசர் தமிழ்ப்படையினர் உதவி கொண்டே தமது அரசியல் அதிகாரத்தினைப் பெற முடிந்தது. தமிழகத்திலிருந்த கதிதத்தலை (கி. பி. 615 - 657) அநூராதபுர அசூர்யிமையை வந்து ஏற்கும்படி, தமிழ்ப்படையினர் அழைத்து வந்த நிகழ்ச்சியானது இக்கால அரசியலில் இவர்கள் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்திற்குச் சிறந்த உதாரணமாகிறது.

இக்கால அரசியலில் தமிழ் இரசனுவத் தலைவர் களான பொத்தாகுட்டி, போத்தசால, மகாகாஷ்ட. போன்றோர் செல்வாக்குள்ள தலைவர்களாக விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. அது பட்டுமண்றி அநூராதபுர அரண்மனையிலும் அதன் சுற்றாடலிலும் இவர்கள் பலம் வாய்ந்தவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். மாணர் என்ற அரசன் அநூராதபுரத்திலிருந்து இவர்களை வெளி யேற்ற முயன்றபோது அவனின் ஆணையை ஏற்கமறுத்து இவர்களுடைய அங்கு நிலைகொண்டதால் மன்னன் ஈற்றிஸ் இவர்களுடைய சமாதான முயற்சியிலிடுப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மாணாவுக்கு எதிராகக் கத்தத்தத் திட்டியாவிலிருந்து தறிந்தப்படையுடன் வந்த போது மாதோட்டம் தொட்டு அநூராதபுரம் வரை வசூல் ந்த தமிழ்ப்படையினர் அவன் பக்கங் சேர, மாணா தனது அரசியல திகாரத்தினை இழந்தான். இதுமட்டுமன்றி மாணவர்மனின் மக்களாகிய ஜந்தாவது அக்டோபோதி (கி. பி. 718 - 734), முங்கா வது காஸப்ப கி.பி 724 - 730), முதலாவது மகிந்தன் (கி.பி 730 - 733) ஆகியோர் காலத்திலும் தமிழ்ப்படையினரின் செல்வது காலப்பட்டதும் குறிப்பிட வாக்கு அநூராதபுரத்தில் அதிகரித்துக் காணப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு தமிழ்ப்படையினர் இக்காலத்தில் ஒரு சக்தத்தக்கது. இவ்வாறு தமிழ்ப்படையினர் இக்காலத்தில் ஒரு சக்தியாக எழுச்சி பெறச் சிக்குள் மன்னர்கள் இவர்களின் உதவி கொண்டே தமது அரசியலத்திகாரத்தினை நினைநாட்டினர்.

இத்தகைய பின்னணியிற்றாக வடபகுதியிற் காணப்பட்ட அரசியல் நிலைபற்றியும் ஆராய்வது பொதுத்தமாகின்றது வட பகுதியான உத்தர தேசத்தினைச் சுற்றாதபுர அரசின் ஒரு பகுதியாகப் பாளிந்தால்கள் குறிப்பிட்டாலும் கூட வவன்யாகுக்கப் பால் இம்மன்னர்கள் மேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள் பற்றிய கான்றுகள் மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. மூன்றே மூன்று சம்பவங்கள்தான் மிக நீண்ட இக்காலப்பகுதியில் இவர்களின் அரசியல் நடவடிக்கைகளைக் கூறுகின்றன. இவற்றில் முதலாவது சிறீநாட அநுராதபுர மன்னனுக்கெதிராகத் தமிழகத்தில்

விருந்து படை உதவி பெற்றவற்று வடபகுதியில் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சியாகும்.⁸⁷ இக்கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டு ஒன்றரைநூற்றாண்டு எனக்குப் பின்னர் அநூராதபுரத்தின் மன்னராக இடைநாவது மகிந்தங் (கி. பி 777 - 797) விளங்கிய காலத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சி பற்றிச் சூலவழசம் குறிப்பிடுகின்றது⁸⁸ இக்கிளர்ச்சியின் போது வடபகுதி முதலிகரும்; இங்கு வாழ்ந்த மக்களும் இப்பகுதியின் ஆணையைப் பலாத்தாரமாகப் பெற்று அரசனுக்குரிய திறையைக் கொடுக்க மறுத்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. இக்கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டாலும்கூட வடபகுதித்தலைவர்கள் அநூராதபுரம் சென்று அங்கு அழிவை ஏற்படுத்தியதாகக் காணப்படும் தலைவர்களை தோக்கும் போது இக்காலத்தில் வடபகுதித் தலைவர்கள் வளிமையுடன் விளங்கியமை தெரிகின்றது.

இக்காலத்திற்குரிய கணதயாகவே தமிழ் நூல்கள் கூறும் உக்கிரசிங்கன் - மாருதப்பிரவல்லிகைத் அலமகின்றது⁸⁹ இக்கைத் தீடுகூறுவில் இவ்நூல்களில் பலவாறு திரிபுபட்டு இடம் பெற்ற ஹன்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. வடபகுதி நூல்களாகிய கணவரயமாலை, வெபாப பாடல், வையா, யாழ்ப்பாளை வைபவமாலை ஆகியனவற்றுள் வடபகுதியிற் கதிரைவலயிற் காணப்பட்ட ஒரு அரசமைப்பினை மையமாகக் கொண்ட கணதயாக விளங்க சமூத்தின் கிழக்குப் பகுதியை மையமாகக் கொண்ட மட்டச்களப்பு மான்மியம், திரிகோணாசலபுராணம் கோணேசர் கல் வெட்டு ஆகிய நூல்களில் உக்கிரசிங்கன், மகாசேனன், குளக்கோட்டனா கவும், மாருதப்பிரவல்லி ஆடகசவந்தியாகவும் திரிபுபடுத்தப்பட்டுக் கூறப்பட்டங்களும் கிழக்குப்பிராந்தியத்துல் காணப்பட்ட அரசு கைமப்பையே இதுவுள் ஜதீகூறுவில் ஏடுத்துக் கூறுகின்றது என்று யூகிக்கலாம்.

சிங்கைநகர் எப்பது நல்லூருக்கு மூங்கப்பட்ட இன்னொரு பெயரென்க் கொள்ளப்பட்டாலும்கூட உக்கிரசிங்கன் கதையில் கதிரைமலைக்குப் பின்னர் செங்கடக்கங்கருக்கு (சிங்கைநகருக்கு) அரசு மையப்பிடம் மாற்றப்பட்டதை நோக்கும் போது யாழ்ப் பாண் அரசு காலத்தில் நல்லூரி சிறப்புப்பெற முன்னர் ‘சிங்கைநகர்’ என்பது கதிரைமலைக்கு அடுத்தால் போல் அரசமையப் பிடமாக விளங்கியிருக்கின்றது எனவாம்.⁹⁰ இத்தகைய நகர் வடபகுதியில் வல்லிபுரத்திற்கு அண்மையிலும் காணப்பட்டிருக்காது, காரணம் நந்தரோடைக்கு அடுத்தாற்போவத் தொல்லியற் அழிபாடுகள் விதந்து காணப்படுவது இங்கேரான், வல்லிபுரம்

கூட ஒரு முக்கியதுறைமுகமாக இக்காலத்தில் வி என் கியனதயே இவைகளுடுத்துக் காட்டுகின்றன. அத்துடன் உக்கிரசிங்கவின் காலத் திற்குரியதாகக் காணப்படும் 'தொண்டமான் வரபு' என்ற நிகழ்ச் சியும் தொண்டமானாற்றுப் பகுதி இக்காலத்திற் செல்வாக்குப் பெற்றதை எடுத்துக் காட்டுவது இவ்வாறு சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. குடாநாட்டிற்கப்பால் பெறுநிலப்பறப்பிலும் சிங்கை நகர் அமைந்திருந்தது என்ற கருத்தும் ஏற் புடையதாக இருக்கலாம் இது பற்றி ஆராய இடமுண்டு. எவ்வாறாயினும் அறிந்த தலை நகரின்னாபகமாக பின்னர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தில் நல்லூரு கு இப்பெயர் இடப்பட்டது என்கூகிப்பதில் நவரில்லை. அநுராதபுர அரசில் காணப்பட்ட அரசியல் நிலையும் இக்காலத்தில் இத்தகைய அமைப்பு வட-கிழக்குப் பிராந்தி வங்களில் வளர்ச்சி பெற உதவியது எனலாம். இவ்வாறே தான் கி பி 9ம் நூற்றாண்டுக்குரையாற்பாடி கண்காட்ட கூட தமிழகத்திலிருந்து வடபகுதி நோக்கி ஏற்பட்ட குடியேற்றங்களையே ஜித்கமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனவாம்⁹²

எனினும் கி. பி 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்திலிருந்து ஈழம் நோக்கி ஏற்பட்ட படைகளுடுப்புகள் பற்றிய சான்றுகள் குளவம்சத்தில் காணப்படுகின்றன இப்படைகளுடுப்புக்களும் ஈழத்தில் தமிழர் செய்வாக்கினை மேலும் அதிகரித்தன என்றார்ட். தமிழ் படைகளுடுப்புகளில் முதலில் இடம் பெறுவது பாண்டிய மன்னராகிய சிற்மாற சிற்வல்லப (கி. பி 835 - 862) தலைமையில் ஏற்பட்ட படை எடுப்பாரும்.⁹³ அக்காவத்தில் அநூராதபூரத்தில் அரசாண்டமன்ன் முதலாவது சேனன் (கி. பி 833 - 853) ஆகும். பாண்டிய மன்னனுடைய படைகளுட்பு ஈழத்தின் வடபகுதியூடாகவே நடந்ததென்றும் அப்போது இப்பகுதித் தமிழர்கள் இவனுக்கு உதவினர் எனவும் குளவம்சம் கூறுவதை நோக்கும் போது இவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்குப் புலனாகின்றது அநூராதபூரம் இப்படை எடுப்பியிருந்து சேனன் இப்படை எடுப்பைச் சமாளிக்க முடியாத முதலாவது சேனன் தலைநகரை விட்டு மனையத்திற்குச் சென்று ஒனித்துக்கொள்ள இவனின் சகோதரனான யுவராஜன் மகிந்தன் இப்படை எடுப்பி நால் ஏற்பட்ட அவமானத்தினைத் தாங்கமுடியாது தற்கொலை செய்து கொண்டாலும் ஈற்றில் முதலாவது சேனன் பாண்டிய மன்னனுடன் சமாதானம் மேற்கொண்டான்

பாண்டியர் வலியிழக்க எழுச்சி பெற்ற சோம வங்கத்தை நாக முதலாவது பராந்தகன் காலத்தில் சேர்மூர் சேர பாண்டிய

வச்சங்களை வெற்றி கொண்டனர். தமிழகத்தில் சோழருக்கெதி ரான பேரரில் பாண்டிய மன்னனாகி மூன்றாம் இராஜாவிச்மன் சிங்கள மன்னனிடத் துதல்கேட்டு போரிட்டாலும் ஈற்றில் சிங்கள பாண்டியப்படை தோல்வியையே தழுவியது. சிங்களப் படை வெறும் தோல்வியைமட்டும் தழுவவில்லை. பாண்டியருக்கு உதவி செய்யச் சென்றதால் சோழரின் எகிர்ப்பையும் சம்பாதி த்துக்கு கொண்டது. இதன் விளைவு யாதெனில் சமுத்தின்மீது ஏற்பட்ட சோழப்படை எடுப்பார்கும். பாண்டியரை வென்ற பராந்தகாச் சோழன் பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையில் முடிகுட எண்ணியபோது பாண்டிய மன்னனின் முடியும் பிற அணிகல்வெபாருட்களும் சமுத்தரசனிடம் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்டதை அறிந்து அதனை ஒப்படைக்குமாறு அப்போது சமுத்தரசனாகவிளங்கிய நான்காவது உதயனிடம் கேட்க, அவன் மறுக்கவே சமுத்தின்மீது படை எடுத்தான் சோழி சிங்களப் படையுடன் சமுத்தில் மேற்கொண்ட பேரரின் சிங்களப்படை தோல்வியைத் தழுவியதோடு உதவனும் உரோகணைக்குச் சென்று ஒளித்துக்கொண்டால் சேசமுப்படையோ எனில் சமுத்து மன்னைக் கைப்பற்றாது நாடு திரும்பியது. இதற்குக் காரணம் அக்காலத்தில் சோழ நாட்டின் மீது ஏற்பட்ட ராஷ்டிகூடப்படை எடுப்பாருக்கி

சமுநாட்டுப் போரில் சோழமன்னன் பெற்ற வெற்றி யைத் தொடர்ந்து 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோபரகேசிவர்மன் எனப் பெயர் சூடினான் எனிலும் மறுபடியும் ஈழத்தினைக் கைப்பற்றி நேர்க்கமாக இரண்டாவது பராந்தனை (கி. பி. 956 - 973) காலத்தில் இப்படை எடுப்பை வழிநடசத்தி வந்த சோழச் சேனாதிபதியாகிய 'கிறிய வேளார்' ஊராத்துறையில் நடை பெற்ற போரில் ஈழனமடைந்தான்.⁹⁴ இதன்பின்னர் சோழ அரசன் ஈழத்தரசனுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டான் எனச் சூலவும்சம் ஏறிப்பிடுகின்றது⁹⁵ எனிலும் நான்காவது மகின்தன் (கி. பி. 956 - 972) இப்பகுதியில் மேற்கொண்ட நிருவாக நடவடிக்கைகள் பற்றிய விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் இவனுக்குப் பின்னர் அனுராதபுரத்திலரசாண்ட மன்னர்களான ஐந்தாவது சேனன் (கி. பி. 972 - 981), ஐந்தாவது மகின்தன் (கி. பி. 981 - 1017) போன்றோர் வலிமையற்றுக் காணப்பட்டனர். இவர்கள் காலத்தில் அனுராதபுரத்தில் தமிழர் மட்டுமன்றிக் கேரளர் போன்றோரும் காணப்பட்டனர். இப்படையினருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வேதனத்தினை ஐந்தாவது மகின்தன் கொடுக்காது

விடவே அவர்கள் மேற்கொண்ட கிளர்ச்சியிலி நந்து தப்புங்காக உரோக்கண்குச் சேன்று இம்மன்னன் ஒளிந்துக் கொண்டான் எனக் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய சூழிந்தான் சோழப் பெருமன்னர்க் குதலாவது இராஜாஜனின் (கி. பி 993) சீழ் அநுராதபுரத்தின் மீது சோழப்பட எடுப்பு ஏற்பட்டது அநுராதபுரம் அழிக்கப்பட அநுராதபுர அரசின் வரலாறும் அல்லது மனமானது இது ஈழத்து வரலாற்றின் இன்னேசர் கால கட்டமாகிறது.

இருங்கிணைத்து நோக்குகின்றபோது பிறப்பட்ட அநுராதபுர காலம் தமிழருக்களின் எழுச்சிக்காலம் என்றால் மிகையாகாது. இதற்கான தளத்தினை உள்நாட்டு வெளிநாட்டு சுக்கிள் இட்டு வைத்தன. மாற்றைத் துறைமுகம் சர்வதேசத் துறைமுகமாக இக்காலத்தில் எழுச்சி பெற்றதால் அநுராதபுரத்திலுள்ள அரசினால் மட்டுமன்றிப் பென்றியப்பறப்பிலுள்ள தமிழ் அரசுகளாலும் இதன் பயன் அநுபவிக்கப்பட்டது. அநுராதபுர அரசியலில் வாரிசுரிமைப் போரும் அரசியல் ஸ்திரமின்மையும் காணப்பட்ட காலமும் இக்காலந்தான். தமிழகத்துவோ என்கில் பலவர் அவ்வத்தில் மேலோங்கிய தமிழ் - இந்துக் கலாசார சுறுமலர்ச்சி பிளவுந்த பாளைய, சோழ வம்சங்களின் கீழ் முதிர்ச்சியடைந்தது. இத்தகைய சூழிந்தான் தமிழக அரசுவங்களின் தலையீடு சமுத்து அரசியலில் பென்றாக்கக்கூடினை முன் எப்போதும் இல்லாதவாறு ஏற்படுத்தியது. இத்தொல் தமிழகத்தவர் அநுராதபுர அரசியலியும் காத்திரமான பங்கினை வகிக்கவும், இதனேடு தமிழகத்திலே குந்து புலம் பெயர்வுகள் வாணிபத் தொடர்புகள் ஏற்படவும் இதன் விளைவாகத் தமிழகக் கலாசாரத்தின் தாக்கம் ஏற்படவும் வழி பிறந்தது. இத்தகைய பின்னணி வடசீழீக்குப் பிராந்தியத்தில் தமிழருகள் தமது தனித்துவத்தினை மேலும் உறுதி செய்ய வாய்ப்பளித்தது. உக்கிரைசிங்கன் - மாருதப்புரலீவங்கி கதை யாழ் பாடி கதை ஆகியன் இப்பகுதி அரசின் எழுச்சியையும், இவ்வரசின் மீது தமிழகம் கொண்டிருந்த தொடர்புகள், நாக்கம் ஆகியவற்றினையும் எடுத்தியம்புகின்றன அவ்வாறே ஆடகவுந்தரி யின் கதை கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் காணப்பட்ட அரசை உருவகப்படுத்துகின்றது இதனால் அநுராதபுர அரசில் காணப்பட்டதைப் போன்று வட - மீழ்க்குப் பகுதிகளிலும் இக்காலத்தில் தமிழகத்தவரின் எண்ணிக்கைப் பெருக்கமும், கலாசாரச் செல்வாகும் முன்னஞ்செல்வாக்கும் மேலேங்கிக் காணப்பட்டது என்றால்.

8 தமிழ்க் கல்வெப்புகள்

சமுத்தினநாகரிக கர்தாக்கன் இன்றை சிங்கா / தமிழ்மொழி பேசுவோரின் மூதாதையினரே என்பதை கடந்திரு சகாப்தங்களாக கட்டபெற்ற அகழ்வுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன⁹⁶ பெருங்கற்கால கலாசாரத்தினைப் பேணிய இவர்கள் தென்னிந்தியாவிலி குந்தே ஈழத்தினை அடைந்தனர். தென்னிந்திய மொழிகளான தமிழ் கன்னடம். தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய ஆக்கலாசாரத்தி விருந்து துளிர்க்கத்து போன்றே ஈழத்துத் திராவிட மொழிகளான தமிழ், சிங்கள மொழியின் பழைய வடிவமாகிய எலு ஆகியவை முளிர்த்தன டண்டு தொட்டே ஈழத்தில் தமிழ் வழக்கிலிருந்ததை இன்றும் யாழ்க் குடாநாட்டில் வழக்கிலிருக்கும், சங்க காலச் சொற்கள் மட்டுமன்றி சங்கம் வளர்த்த மதுரைக்குச் சென்று தாம் இயற்றிய பாக்களை அரங்கேற்றிய ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் பாடல்களும் எடுத்துக் கூட்டுகின்றன. இத்தகைய பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பழையனவாகக் காணப்படும் அகநானாறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன⁹⁷ இக்கூற்றினை உறுதிசெய்வதாகக் காணப்படுவது தான் ஈழத்துக் கிறிஸ்தாபத் தாலத்திற்கு முந்திய பிராமிக்கல்வெட்டுகளிலும், பானை ஒடுகளிலும் காணப்படும் பழைய திராவிட வரிவடிவங்களுட் திராவிட இனக்குழுப் பேயர் களான ஆய், வேள் பரத போன்றவை, வருதுப் பெயர்களான பருமக பொன்றன வும் ஆகும். இவை யாவும் காலத்தியில் கிறிஸ்தாபதத்தின் ஆரம் பத்தில் போத்துத்தின் மொழியாகிய பாளி மொழியின் செல்வாக்கால் வழக்கிழந்தும் உருமாறியதையுமே இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

எனினும் ஈழத்தில் சிங்கள மொழி இப்பிராமி வரிவடிவத்தில் இருந்து வளர்ச்சி பெற்றதைக் குறிக்கும் விதத்தில் சான்றுகள் காணப்படுவது போல் தமிழ்மொழியும் ஈழத்தில் வழக்கிலிருந்த திராவிட வரிவடிவத்தில் இருந்து பெற்ற வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டும் கல்வெட்டுக்கள் இற்றைவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை எனினும் கி. பி 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிப் பழன்று தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் அநுராதபுரத்திற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை குறிப் பிடத்தக்கது. இவற்றுள் முதலாவதாகக் காணப்படுவது நான்கு நட்டார் கல்வெட்டாகும்⁹⁸ வெண்பா வடில்ல் அமைந்துள்ள இத்தொல்முத்திற் காணப்படும் மிகப்பழைய தமிழ்க்கல்வெட்டாகக் கொள்ளப்படுவதால் ஈழத்தில் இக்காலத்திற்கு முன்னர் விருத்தியடைந்த இலக்கியமரபை இது குறிக்கலாமெனவும் கொள்ளலாம்.

இக்கல்வியட்டை வெளியிட்டார்கள் வர்த்தக் குழுவினராகிய நான்குநாட்டார் ஆகும் இவர்கள் அநூராதபுரத்தில் கேளாவர்மன் காலத்தில் அமைத்த மாக்கோதை பள்ளி என்ற டெள்காவிராரையற்று இது கூறுகின்றது. மாக்கோதை இன்றைய கேரளமாநிலத்திலுள்ள இடமாக்கயால் வ்வர்த்தக குழுவினர் அங்கிருந்தே தமது நிடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர் எனலாம்.

இக்காலத்திற்குரிய இன்னுமிகு தமிழ்க்கலவெட்டுக்கள் அநுராதபுரத்திலுள்ள இந்து அழிபாடுகள் மத்தியிலே கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கலவெட்டுக்கள் இன்னொரு வர்த்தக கணமாகிய குமார கணத்தாருக்குரியது.⁹ இவற்றுள் முதலாவது இங்கள் ஆயமொன்றுக்கு முப்பது ஈழவர்த்தக கணத்தார் சிறீசங்கபோதி மாறியன் காலத்தில் அள்துதைக்கூறுகின்றது சேக்கிளான் சங்கன் என்ற வணக்கனிடமிருந்து கேட்னாகப் பெற்ற இவ்முப்பது காசஸி இங்கு நித்திய புரைக்கும் நந்தாலிளக்கெரிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இரண்டாவது கலவெட்டும் மேற்கூறிய நோக்கிற்காகவே மேற்கூறிய தொகை இவ்வர்த்தக கணத்தால் மேற்குறிப்பிட்ட மனவனின் ஏழாவது ஆட்சியாண்டில் அளிக்கப்பட்டதைக் கூறுகின்றது. தமிழ்மௌலியி பேசியோர் இக்காலத்து அரசியல், இராணுவ நிறுவாகத்துறை களிற் பங்கு கொண்டிருந்ததை இக்காலச் சிங்களக் கலவெட்டு களிற் காணப்படு மேகாப்பர், மேலாட்சி, பெரிநா டியம், பெரி நாட்டுவம் உப்பாடு கணக்கர், தொல்பாட்டி, மந்திராண்மை பெரி எாகி போன்ற பதங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 100 இவ்வாறே தமிழகப் படைவீரா இராணுவத்துறையில் கொண்டிருந்த பங்கினைப் போரில் தமிழர் பயன்படுத்திய வாத்தியக் கருவிளாகிய துடிய செநவீ போன்றவை சிங்க அரசில் செல்வாக்குப் பெற்ற தற்கால சாஸ்ருகளும் உணர்த்துகின்றன.

இக்காலத்தில் குறிப்பாக 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தயைகுத்தோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினால் சிங்கள அரசின் தலைநகரான அந்தாதபூரத்திலும் பிற இடங்களிலும் தமிழரின் எண்ணிக்கையும் செல்வாக்குங் அதிகரித்ததை இக்காலச் சிங்க ஏக் கல்வெட்டுகளிற் காணப் படும் தெமென்கால்ல, தெமளத் - வலதெமன், தெமள் - கம்பிம் போன்ற பதங்கள் எடுத்து காட்டுகின்றன¹⁰¹ இவற்றுள் முதலிரண்டும் தமிழகத்துக்குரிய நிலங்களைக் குறிக்க இறுதியான பதம் தமிழருக்குரிய கிராமத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. தமிழருக்குரிய இத்தகைய

நிலங்கள் ஈழத்தின் வட-கிழக்குப் பகுதிகளிலும் காணப்பட்டதை இதே கல்வெட்டுகள் குறிப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது நான்கா வது ஈரவப்பன் காலத்தில் (கி. பி 898 - 914) வடபகுதியில் காணப்பட்ட 'தெமென் கபல்வ' (தமிழருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள்) பற்றி இம்மன்னின் கல்வெட்டு எடுத்துக் காட்டுகிறது¹⁰² இவ்வாறே மூன்றாவது உதயவின் கணவெட்டு ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள பரிசாகுழியை என்ற இடத்திற் காணப்பட்ட தமிழருக்குரிய நிலங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றது¹⁰³ நான்கா வது மகிந்தனின் (கி. பி 956 - 972) கல்வெட்டாலும் கிழக்குப் பகுதியிற் காணப்பட்ட தமிழரின் நிலங்கள் பற்றிய குறிப்புள்ளது¹⁰⁴ அத்துடன் இம்மன்னின் அநுசாதபுரக் கல்வெட்டிலும் நான்கு திசைகளிலும் காணப்பட்ட தமிழரின் நிலங்கள், கிராமங்கள் பற்றிய குறிப்புண்டு¹⁰⁵ தமிழர் இடங்களத்தில் ஈழத்தின் பலபகுதிகளிலும் வாழ்ந்ததையே சூலவம்சமும் உறுதிப்படுத்துவதும் நோக்கற்பாலது.¹⁰⁶

அத்துடன் தமிழர் நவள்களைக் கவனி பபதற்கும் சிங்கள அரசில் அதிகாரிகள் காணப்பட்டதையே இக்காலக் கல்வெட்டு களிற் காணப்படும் ‘தெமள அதிகாரி’ என்ற பதம் உணர்த்து கின்றது. இத்தகைய அதிகாரி பற்றி முதல் முதலாக இரண் டவாது சேனனின் (கி. பி. 853 - 887) ஆட்சிக் காலத்தில் குறிப் புக் காணப்படுகின்றது.¹⁰⁷ இவ்வதிகாரியின் பெயர் மகாசத்தானா ஆகும். தூர் பண்டிராட் என்ற பெயருள்ள இத்தகைய இன் னோர் அதிகாரி நான்காவது காலப்பனின் (கி. பி. 898 - 914) காலத்திலும் செயற்பட்டான்.¹⁰⁸ இக்காலத்தில் இனத்தவ ரீதி யிற் பிரிந்திருந்த தமிழ், சிங்கள மக்களுக்கென தனியான வரிகள் அறவிடப்பட்டதையும் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன தமிழர் மீது அறவிடப்பட்டவரியையே ‘தெமள குளி’ என்ற பதம் எடுத்துக் காட்டுவதாகவும், இத்தகைய வரி அறவிடப்பட்டதை தெமளின் கெடிகய, தெ மெ ள கினிகம் போன்ற இடப்பெயரைகளும் உறுதி செய்வதாகவும் கொள்ளப்படுகிறது¹⁰⁹ தமிழர் மீது வரிஅறவிடப் பட்டது போன்ற சிங்களவர் மீதும் அறவிடப்பட்ட வரியையே இக்கல்வெட்டுகளில் இப்பதற்துடன் காணப்படும் ‘கெளே குளி’ என்ற பதம் கட்டி நிற்கின்றதாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது.¹¹⁰

9 சமூகம்

இல்லைய சிங்கள - தமிழ்மொழி பேசுவோரின் முதாகதயி னா பெருங்கற்க வச சமுதாயபழி வந்தோரே எனக் கண்டோம் இச்சமுதாயத்தில் விவசாயமே முன்னிலவப்படுத்தப்பட விவசா யிகள், விவசாயிகள்லாத ஆணால் அவர்களின் வாழ்வொடு தொடர்புடைய பல்வேறு தொழில்களைச் செய்வார்கள் என்ற கூரே தெள்ளித்திய திராவிட சமுதாயத்தைப் போன்று ஈழத் திலும் இதன் ஆண்வேராக இருந்தது. இத்தகைய சமுதாய அமைப்பும் வடத்திய ஆய சமுதாய அமைப்பாகிய பிராமணர் சத்ரியர், வைசிகர், குந்திரர் என்ற அமைப்பும் இருவேறுபட்ட சமுதாயத்தின் சமூக அமைப்புகளே தமிழகத்தின் வடத்திய ஆரியச் செல்வாக்கேற்பட தமிழகச் சமுதாய அமைப்பில் பிரா மணரும் முக்கியம் பெறத் தொடங்கினார். அத்துடன் வடத்திய ஆரிய கலாசாரத்தின் செல்வாக்கினால் தாய்வழிச் சமுதாய அமைப்பான திராவிட சமுதாயஅமைப்பே ஆண்வழிச் சமுதாயப் பண்புகளுடன் மாற்றமடையத் தொடர்கிளைவும் கூட அடிப்படையில் தாய்வழிச் சமுதாயப் பண்புகளுடன் இன்றும் விளங்குவது இதன் சிறப்பம்கொடுக்கும். ஈழத்து நாகரிகமுடிப்பெறுங்கற கால கலாசார வழி வந்ததால் இத்தகைய பண்புகளை ஈழத்துக் கலாசாரத்தில் எதிர்பார்ப்பது நியாயமானதே.

எனினும் தமிழகம் வடத்திய இந்து கலாசாரத்தின் செல்வாக்கினால் ஆண்வழிச்சமுதாய அமைப்புகளைப் பற்றி நின்றது போல் ஈழத்திலும் வடத்தியா விலிந்து வந்த பொத்தக கலாசாரத்தின் செல்வாக்கினால் தாய்வழிச் சமுதாய அமைப்பின் மாற்றம் காணப்பட்டாலும் கூட பழைய அம்சங்கள் பல இந்த அமைப்பினை இன்றும் நினைவு கூர வைக்கின்றன. ஈழத்துச் சமுதாய அமைப்பினை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் இதற்குக் கெள்ளித் தியச் சமுதாய அமைப்பிற்கும் கூடியே இழைவிட்டோடும் ஒற்று மையைச் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை. தென்னித்திய அமைப்புப் போன்றுகூழ்க்குதுச் சாதிஅமைப்பத் தொழில் வழிவந்தாமைப் போகும்.¹¹¹ இத்தகைய அமைப்புக்கும் தமிழக அமைப்புக்கும் உள்ள தொடர்பு விஜயனின் ஜதிகத்தில் ஒருவாறு நினைவு கூர்ந்து போலத் தெரிகிறது விஜயனின் பாண்டிய இளவரசு ஈழத்திற்கு வரும்போது விஜயனின் நண்பர்களுக்கு மனைவியர்களாகத் தொழியர்களைக் கூட்டி வந்தது மட்டுமன்றி பதினெண் வினங்குர் குழுவையும் அழைத்து வந்தது பற்றி மகாவம் சம்

குறிப்பிடுகிறது¹¹² இவற்றையிட சிங்கள அரசில் கடைப்பிழிக்கப்பட்ட பல நடைமுறைகளும், பண்டைய சேர நாட்டு வழக்கங்கள் நினைவுட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றுதான் வாரிசரினமைப்பற்றியதாகும், சிங்கள அரசில் வாரிசரினமைப்போதும் தகப்பனுக்குப் பின்னர் மைந்தர்களின் முத்தவனுக்குச் செல்வதே வழக்கம். முத்தவனுக்குப் பின்னர் அவனின் முத்த தமிழ்க்கே செல்வது வழக்கம் இவ்வாறு சீகாதரர்கள் ஆட்சி முடிவடைந்த பின்னர் தான் முத்தவனின் பின்னைகள் அரசாட்சி உரிமையைப் பெறுவது வழக்கம். இத்தகைய வழக்கம் சேர நாட்டில் காணப்பட்டதொன்றாகும்.¹¹³ இத்தொடர்பினை அறியாதோர் இந்தியர் வின் வடமேற்குப் பகுதியிற் காணப்பட்ட இல்லாவழக்கத்தினை ஆரியர் இப்பகுதியில் இருந்த ஈழத்துக்குக் கொண்டு வந்தனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை தவறாகும்.¹¹⁴

சேரநாட்டில் ‘உதி’ என அழைக்கப்பட்ட வர்சத்தினர் அரசாட்சி செய்வதற்கான தடயங்கள் உள் ‘பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரவாதன்’, ‘பல்லால் குண்றில்குழமூர் உதியன்’ போன்ற பெயர்கள் இவ்வம்சத்தவர்களின் பெயர் ஆகும்¹¹⁵ இவ்வதியன் என்ற பெயரே ப விருங்கல்லில் ‘உதிய’ எனவும் கிறிஸ்தவத்தொல்லத்திற்கு முந்திய ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் ‘உதி’ எனவுமில்லாது.¹¹⁶ உதி’ என்றது பழையவடிவமாகும் உதியன் என்பது பின்னர் வளர்ச்சி பெற்ற வடிவமாகுட். இதனால் ஈழத்தில் பழைய திராவிட வடிவமாகிய ‘உதி’ காணப்படுவதும், இதனைச் சூடியோர் அரசவம்சத்தோடு தொடர்புடையவர் களாகக் காணப்படுவதும் ஈழத்து அரசு உருவாக்க காத்தில் சேர நாட்டின் பங்கைப் புலனாக்குகின்றது. ஈழத்திற் காணப்பட்ட திராவிடச் சமுதாயத்தின் எச்சமாக இன்றும் விளங்குவது சிங்கள தமிழ்ச் சமுதாயங்களுக்கிடையே காணப்படுக உறவு மறைப் பெயர்களுக்கிடையே காணப்படும் ஒற்றுமையாகும். இதனை வட இந்திய கலாசாரப்படர்க்கையாலும் மாற்றமுடியவில்லை. தாய்வழிச்சமுதாய அமைப்பு கிறிஸ்தவத்தொல்லத்திற்கு முன்பிருந்தே ஈழத்தில் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தினை ஈழத்தின் பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் காணப்படும் ‘மரும’ என்றபதம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எல்லாமாக நாடெடங்கணுமுள்ள எட்டுக் கல்வெட்டுகளில் இப்பதம் ஓட்டம்பெற்றுள்ளது.¹¹⁷ இதன் மூல க்கிரீதியின் விளங்காத பரணவித்தானா பேரன் என்றும் சந்ததியோன் என்றும் பொருள் தகும் சிங்களச் சொல்லாகிய ‘முனும்புறு’ என்ற வடிவத்தையே ‘மருமன்’ என்ற வடிவமும் குறிக்கிறது எனக் கூறியுள்ளார்.¹¹⁸

உண்மையிலே இது ஒரு பழந்தமிழ் வடிவமாகும். மருமகன் என்றால் ஆணைப் பொறுத்தமட்டில் சுகோதரியின் மகனையும், பின்னணிப்பொறுத்தமட்டில் சுகோதரி வின் மகனையு குறிக்கும் சுகோதரன் சுகோதரி பிள்ளைகளாக மைச்சாள், மைச்சாள் திரு மணைமே பழையதிராவிட வழக்கமாகும். இத்தகைய வழக்கமே சிங்கள - தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை பிராமிக் கல்வெட்டிற் காணப்படும் இவ் வடிவம் மட்டுமல்லது இன்றும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவரும் மைச்சாள் மைச்சாள் திருமண உறவுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன இத்தகைய அமைப்புத்தான் 'மருமக்குத்தாயகமாக' கேரளப்பகுதியில் அநுசரிக்கப்படு வழக்காக அமைந்துள்ளது இதற்கும் வட-பகுதியில் கிறப்பான வழக்கங்களான தேசவழுமைச் சட்டத்திற்கும், கிழக்குப்பகுதி முக்குவச்டங்களுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமையுண்டு. இதில் பிரதானமானது பெண்களது சொத்துரிமையாகும். வட-இந்திய சமூக அமைப்பில் பெண்களுக்கு இத்தகைய உரிமை கிடையாது ஆனால் கிறிஸ்தவார்களாக விளிக்கப்படுவதானது பண்டைய சமூதங்களில் இத்தகைய வழக்கம் பேணப்பட்டதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இத்தகைய சில அட்சங்கள் ஈழத்தில் நாகரிக வளர்ச்சியானது பண்டைய தமிழக நாகரிக வளர்ச்சிப் பாதையிற் சென்ற தையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எனினும் பெளத் தத்தின் வருகை, வடதிந்திய கலாசாரத்தின் தாக்கம் தமிழக - ஈழச் சபுவருகை, அமைப்பின் வேறுபட்ட அமைப்புகளாக உருவாக்கி விட்டது மட்டுமன்றி, இரு பிராந்தியங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட அரசியல்லறவுகளும் இவற்றை இன்ரீதியில் வெல்வேறான அமைப்புகளாக வளர வழிவகுத்தது. இதனாற்றான பாளிநூல்களிலும் சிங்களக் கல்வெட்டுகளிலும் 'தமிள்' என்ற பதம் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஈழத்திற்குக் கால்கொண்ட வேறு கலாசார பண்புகளுக்கொண்டோரைச் சுட்டும் பதமாகவே கையாளப்பட்டுள்ளது. எனினும் இவ்வாறு தனியான கலாசாரமாக சிங்கள தமிழ்வாது, எனினும் இவ்வாறு தனியான கலாசாரமாக சிங்கள தமிழகம் கலாசாரங்கள் வளர்ச்சி வெற்றாலும் தமிழக்கலாசாரத்தின் செல்வாக்கு இக்காலத்தில் தமிழகத்துடன் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமய உறவுகளால் மேலும் வளர்ச்சி கண்டது.

10 പൊരുണ്ടാരമ്

ஈழத்தின் பொருளாநாரத்துறையிலும் குறிப்பாக வாணிபத் துறையில் தமிழ்மக்களின் பங்கு காத்திரமாக இருந்ததைப் பாளி நூல்கள் மட்டுமன்றிப் பிராமிக்கல் வெட்டுக்களும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன இதுபற்றி ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டாலும் கூட மேலாட்டமாக இங்கே குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது. தேவை நம்பிய தீவனின் தயபியாகிய அசேலனிடமிருந்து அரசியலத்திற்கு எனக்கைப்பற்றியவர்களாக தமிழகத்திலிருந்து வந்த குதிரை வணிகனின் புத்திரர்களாகிய சேனன், குத்திகள் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தமிழகத்தவர் குதிரை வாணிபத்தில் ஈடுபட்டதை இது எடுத்துக் காட்டுவதை வெவனியானிற் கிடைத்த பிரசமிக் கல்வெட்டொன்றில் 'வேளிர்' குழுவைச் சேர்ந்த ஒருவன் குதிரைகளை மேற்பார்க்க செய்தும் பொறுப்பதில் கார்யாகக் கடமையாற்றியது மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது¹¹⁹ இவ்வாறே தமிழ் வணிகர் ஈழத்தில் கிறிஸ்தாப்த காலத்திற்கு முன்னர் செல்வாக்குப்பெற்றிருந்ததை அநுராதபுரம், வவுனியா, சேந்றலை குடிசை போன்ற இடங்களிற் காணப்படும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் ஆமோதிக்கின்றன¹²⁰ அம்பாறை மாவட்டத்தில் இலுள்ள குடுவிலில் காணப்படும் கல்வெட்டின் தமிழ் வணிகரின் மனைவி 'தில்' ந்றிய குறிப்புண்டு. அத்துடன் இக்கல்வெட்டின் இவ்வணிகர்கள் நீண்ட காலமாக இங்கு குடிகொண்டு இவ்வணிகத்தொழிலை மேற்கொண்டிருந்ததை இதில் இடம்பெற்றுள்ள 'தீகவாயி' பெற்றன வணிகத்தை என்ற பதம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது பழைய என்ற பெசருளைத் தருவது தான் 'பொறன்' என்ற பதமாகும். இத்தகைய வணிகர்கள் குழுக்களாக இயங்கியதை அநுராதபுரத்தில் கிடைத்துவதன் கி.மு 3/2 ஆம் நூற்றாண்டுக் குறிய பிராமிக் காசனம் மேலும் எடுத்துக் கொட்டுகின்றது. இவர்கள் இவ்விடத்தில் நிலைகொண்டு வரத்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதைக் கூறும் இச்சாசனத்தில் ஜிவர்களில் பெயர்கள் மட்டுமன்றி இவர்களின் தலைவன் பற்றிய குற்றப்பும் கணப்படுகின்றது. சக, நசத, தில், கபிரக்யாத போன்ற இவர்களின் பெயர்கள் பொத்தக மதத்தினை இவர்கள் தழுவி இருக்கலாமென உணர்த்துகின்றன. வவுனியாவிலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் தமிழ் வணிகன் வீசாகன் பொத்தக மதத்திற்கு அளித்ததன்கொட்ட பற்றியேபேப்பட்டிருதும் சுவடு அவதானிக்கத்தக்கூடு

அந்ராதபுரக் - கல்வெட்டின் இன்னொரு சிறப்பு யாதெனவில் இச்குழுவின் தலைவனாகிய கப்பலோட்டியாகிய (நாவிக) கனா யான் (ரோவ) ஏ வீ வி சிரிக்கப்படுவதாகும் நாவிக என்ற பதம் கப்பலோட்டியையே குறிப்பதாகும். இக்கப்பலே ட்டி கௌரயார் சமூகத்தினைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டு இன்றான் பரத

குலத்தின் ஒரு பீரினின்றே கரையார் ஆகும். சம்மத்தி லூளை நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் இச்குலத்தவர் படி/பரத எனவினிக்கப்பட்டுள்ளதை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவர்கள் குதிரைவாணிபத்தினிடுபட்டதோடு மூத்து சங்கு குளித்தல் ஆகிய தொழில்களிலும் சுடுபட்டிருந்தனர். முத்துக் குளித்தலில் ஈடுபட்டிருந்தோரை முக்குவர் என அழைக்கப்பட்டனர். கண்ணகி வழக்குறை காணுவில் வரும் ‘மீடாயலுக்’ இக்கரையார் சமூகத்தவனே அத்துடன் மிகாமனைப்பது ‘கப்பலோட்டி’ எனப்பொருள்படும். இதற்கும் அந்ராதபுரத்திலுள்ள ‘நாலிக்’ என்ற பத்திற்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமை அவதாணிக்குத்தக்குது. மீகாபன் வெடியரசன் ஜிதிகங்கள் கூட வாணிபத்துறையில் இச்சமூகத்தினரிடையே ஏற்பட்ட போட்டி பூசலைத் தித்தரிக்கும் ஜிதிகங்களாகவாகும். அது மட்டுமல்லதிரும் தமிழகத்தவருடைய வாணிபக் குழுக்களாக இயங்கியதை சோவலன், கண்ணகி ஆகியோரின் தந்தைமாரின் பெயர்களே எடுத்துக்காட்டிகின்றன மாசாத்துவான் என்பது ‘தறைவறி வர்த்தகக் கழுவின் தலைவன்’ எனப் பொருள்படும். இவ்வாறே மாநாய்கன் என் ‘தும்கடல்வழி வர்த்தகக் குழுவின் தலைவன் என்பது பொருளாகும்

தமிழ்நாட்டு வணிகர் ஈழத்தோடு கொண்டிருந்த உறவு ஜதி கங்களாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாகநாட்டு (�ழத்தின் வட பகுதி) இவரசி பீவிவளை தனது மகனை அவனின் தந்தகயா சிய சோழ அரசன் நெடுங்கிளிக்கு இப்பகுதியிடன் வர்த்தக நடவடிக்கையிலீடுபட்டிருந்த கம்பளச் செட்டிமூலம் அனுப்பிய செய்தியானது திருப்பகுதிகளுக்குமிடையே கணப்பட்ட வர்த்தகத்தில் ‘செட்டி’ வணிகர் கொண்டிருந்த பங்கினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.¹²¹ நாகநாடாகிய மணிப்பிலவைத்தில் தென் கிழமூலக்காசிய நாடுகளுடன் வர்த்தக நடவடிக்கைகளிலீடுபட்டது. தமிழ் வணிகர் தங்கி நின்றுசெல்வது பற்றியும் மணிமேகளை குறிப்பிடுகின்றது¹²² தமிழகப் புகார் நகரத்தில் வரவிடி பத் திற்காக வந்து குவிந்த வேளிநாட்டுப் பொருட்களில் ஈழம், கடாரம் (மஸாயா) ஆகிய நாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பொருட்களே ஈழத்துணவும் தாழக்கமும் எனப் பட்டினப்பாகல் குறுகின்றது¹²³ ஈழத்

தவர் உரோம் ருடாக் மேற்கொண்ட வர்த்தகத் தொடர் புகள் கிறிஸ்தாப்த வாய்த்திற் கு முன்னர் தமிழகத்தினாடாகவே நடை பெற்றன உரோமர்கள் சமூத்திற்கு வருவதற்குப் பதிலாக ஈழத்து வாசனைத் திரவியங்களை தமிழகத் துறை முனிக்களிலேயே பெற நுச்ச சென்றனர். இதனால் சமூத்தின் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் தமிழ் வணிகர் பெற்றிருந்த காத்திரமான பங்கு புலனாகிள் றது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் மட்டுமென்றி மத்திய தரரப் பிரதேசத்திலும் செங்கடலூடாக வாணிப நடவடிக்கைகளில் இவர்கள் ஈடுபட்டிருந்ததை எகிப்து நாட்டிடம் கிடைத்து விளைவு காரிம் வணிகரின் பெயர் பொறித்த கிபி முதலாம்/ இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் பிராமி வடிவில்மைந்த இரு மட்பாண்டாச் சாசங்கள் உறுதி செய்கின்றன.

இவ்வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட தமிழ் வணக்கரை சமூத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் 'கறைபதிகள்' என அழைக்கின்றன. வியாபார நடவடிக்கைகளிலீடுபட்ட செல்வந்த குழுவினை செயே சுட்டி நிற்கின்ற பதமாக இதனைக் கொள் எல்லாம்.¹²⁴ இத்தகைய குழுவற்றான் மாசாத்துவான், மாநாய்கன் ஆகியே ரும் அடங்குவர். தமிழகத்தில் மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள திருப்பறங்குன்றக் கல்வெட்டிடல் (கி. பி. 1/2ஆம் நூற்றாண்டு) இக் குழுவினர் 'குடுமிகன்' என்ற பதத்தினாலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்¹²⁵ இக்கல்வெட்டு 'சமூத்துக் குடுமிகன்' பற்றிக் குறிப்பிடுவதை நேர்க்கும்போது சமூத்து வணிகன் மதுரையில் தங்கி வியாபார நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தன - தெரிகிறது. மதுரையிற் கிடைக்கும் ப்ராமிக் கல்வெட்டுக்களும் இங்கு நடைபெற்ற வத்தக நடவடிக்கைகள் பற்றிப் பேசுவதும் ஈண்டு அவதானிக்கூட்டத்தைக்கது.

கி. பி 7 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பல்லவ கிரந்தத்திற் காணப்படும் திரியாய்ப் பாறைக்கல்வெட்டில் ரடுசக்க. வல்லிக் என்ற இடுவணிகர்கள் பற்றியும் அவர்கள் அமைத்த கிரிகண்ட தூபி பற்றியும் குறிப்புள்ளது.¹²⁶ பல்லவ கிரந்தத்தில் இது காணப்படுவதால் இவர்களை தமிழக வணிகர் என் இனங்களைக் கொள்ள வூதில் தவறில்ல. எனினும் இவர்கள் குடியிருந்த பெயர்களும் இவர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும் இவர்களைப் பேற்ற தர்கள் கவை இனங்காண எவக்கின்றது பல்லவர் காலத் தில் திரிகோணமலைப் பகுதியிடன். தமிழகத்தவ வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதை இங்குள்ள ‘பல்லவ எங்க’ என்ற துறைமு

கத்தின் பெயர் எடுத்துக் காட்டுகின்றது வங்கம் என்றால் கப் பல் எனப் பொருள்படும். பல்லவ நாட்டிலிருந்து வந்த கப்பல் கள் நிறைந்து காணப்பட்டதான் இது இவ்வாறு பெயர் பெற்றி நூக்காய் அநுராதபுரத்தில் தமிழ் வணிகர் குழுக்களாக இயங்கிச் செயற்பட்டதை இங்கு கிடைத்த முன்று தாழிப்பகுவெட்டு கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன பிலிவற்றுள் முதலாவது 'நான்கு நாட்டார்' என அழைக்கப்பட்ட வர்த்தக கணத்தவரது ஆகும். இவர்கள் இங்குள்ள மாகோடைப்பள்ளிக்கு அளித்த நிவேதணம் பற்றி இது கூறுகின்றது ம கோடை என்பது பழைய சேர நாட்டிரு காணப்படும் இடமாகவால் இவர்கள் இவ்விடத்திலிருந்தே இங்கு வந்தவர்கள் எனவாம் மற்றறய இநு கல்வெட்டுகளும் 'குமாரணைம்' என அழைக்கப்பட்ட மற்றுமொரு கமிழன் வர்த்தக கணத்திற்குரியது. இக்கல்வெட்டில் இங்குள்ள இந்து ஆலபத்தில் நடைபெறும் கிரிகைகளுக்கு இவர்கள் நிவே தனமாக அளித்த பணம் கற்றிய குறிப்புள்ளது. இப்பணத்தை இங்குள்ள வணிகரான 'செட்டி' களிடமிருந்து இவர்கள் பெற்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது. முதலாவது இராஜ ராஜன் சமூதனின் மீது படை எடுக்க முன்னர் சமூத்து அரசியல் நிலையை குதிரை வணிகவின் மூலமாக அறிந்த செய்தயினங்க சூலம்சுகம் குறிப்பிடுவதை நேர்க்கு சேர்தும். இக்காலத்தமிழக கல்வெட்டுகளில் 'துதிரைச் செட்டி' என்ற பத்த காணப்படுவதை அவ தானிக்கு போதும் இச் செட்டிகள் குதிரைவாணிபத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தனர் எனக்கொள்ளலாம்.

தலைநகரில் மட்டுமன்றி சமூத்தின் பிறபாகங்களிலும் இவர் கள் செயற்பட்டதை பதுண்ணியிற் கிடைத்த கிடைத்த கி. பி 10 ஆம் நாற்றாண்டுக்குறிய சிங்கள மொழியிலைமந்த தூண்கல்வெட்டொன்று எடுத்திய புகின்றது 127 இக்கல்வெட்டு கொபிதிகம் என்ற இடத்தில் செயற் பட்ட தமிழகத்து இன்னோரு வணிக கண்மக்கை ‘வணிக்கிராம’ பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பதிப்பித்த பரணவித்தான் தென்னிந்தியச் சாசனங்களில் விளி கூப்படும் மணிக்கிராமம்’ என்ற வர்த்தகக்ஞமே இவ்வாறு ‘வணிக்கிராம’ என இக் கல்வெட்டில் அமைக்கப்பட்டுள்ளதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் இக்கல்வெட்டானது கொபித்திகம் என்ற இடத்தில் விசாயிகளும் வணிகர்களும் வாழ்ந்ததை எடுத்தியீடு பும் அதே நேரத்தில் இவர்களின் உரிமைகள் கடமைகள் பற்றியும் அரசுத் தியோகத்தர் எவ்வாறு இவர்களை அனுக வேண்டுமென்றும், இவ் னிக் கணத்தினரின் சிறப்புரிமைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுவது

அவதானிக்குத் தக்கது. இத்தகைய சிறப்புரிமைகள் தமிழகவனிகள் ஈழத்தில் சிறப்பான அந்தள்ளதைப் பெற்றிருந்ததை விளக்குகின்றன என்றார்.

சமுத்து வர்த்தகத்தில் தமிழகத்தவரின் பங்கு காத்திரமை அமைந்ததை மேற்கூறிய சான்றுகள் எடுத்துக் கொட்டுகின்றன. சமுத்து வாசனைக் குறியியங்கள், யானைகள், பொன், உத்து, சங்கு ஆகியன இவர்களை இங்கு சர்த்தன் இத்தகைய வாணிப நடவடிக்கையின் களங்களாக வடக்கே அமைந்திருந்த ஜி புகேள் பட்டின், பல்வகுத்த (வல்லிபுரம்) ஆகியனவும், சட மேற்கே அமைந்திருந்த பிரபஞ்சமிக்க துறைமுகமாகிய மாந்தையும் விளக் கியது கீழ் கே 'பல்வவங்க' திரி கோணமைலத் துறைமுகம் (கோகர்ண) ஆகியனவும் இதிற் பங்கு கொண்டிருந்தன. இத்துறைமுகங்களிலும் தமிழர் செல்வாக்கு மிகுந்தே காணப்பட்டதை இ வகைன் பெயர்களே எடுத்துக் காட்டுகிறன. ஐம்புகோள் என்பதில் இரு பகுதிகள் உள். இவை முறையே ஐம்பு, கோவ எம் ஆகும். ஐம்பு என்பது நாவல் மரத்தைக் குறிக்கும் சொல் வாரும் கோவம் தமிழகத்திலுள்ள கோவளத்தையே நினைவு கூருகின்றது. நாவல் மரங்கள் நிறைந்த பகுதியாகையால் இது இவ்வாறு வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். அதுமட்டுமன்றி பாளிநூல்கள் தென்ற, தமிழ்ச் சொல்லப்பீ 'பட்டின்' என அழைப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பல்வகுத்த என்பது வல்லிபுரத்தினைக் குறிக்கலாம். காரணம் 'தித்த' என்பது இறங்குதுறை என்ற பொருள்படி. இதனால் 'வல்லிபுரம்' தான் பல்வகுத்தை இவ்வாறுஅழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். வல்லிபுரம் கூட தமிழகத்திலுள்ள செங்கற் பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள இடப்பெயரைக் குறித்து நிற்கின்றது இவ்வாறே மாந்தை என்பதும் பெருந்தோட்டம் என்பதும் சங்க இலக்கியங்களில் தமிழகத்துறைமுகத்திற்கு மழுங்கப்பட்ட பெயரென்பதை குறந்தோகையிற் காணப்படும்

‘முனை அதியாணவின் குருகின் கானலம்
பெருந்தாட்ட மஸ்லரார்ப் பிசை வரு உங்
கூட்டுவன் மாந்தையனை’

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. ¹²⁸ இவ்வடிகள் மாந்தை, பெருஷ தோட்டம் ஆகியன தமிழத்திலிருந்து ஏற்பட்ட மக்கட் புலக் கொட்டுவதற்கு பொதுமான நிலையாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

11 சமயம்

பண்ணடைய ஈழத்து மக்களின் மதமாக இந்து மதமே. விளங்கியதை விழுவியன் பண்டுகாபயன் காலத்து ஐதீகங்கள் விளக்குகின்றன. வஜபன் குருவனார் ஈழத்தி ற்று வந்த போது அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு நல்கிய செய்யம் ‘உப்புலவள்ளை’ ஆகும். 132 பாளிநூர்கள் கூறும் இக்கடவுள் வேறு யாருமல்ல, தமிழ்நால்கள் கூறும் மாயோனே காரணம் ‘உப்புல்’ என்ற கறுப்பு /நீலம் எனவும், வண்ணன் என்றால் நிறம் எனவும் பொருள்படும் இதனால் ‘நீல வண்ணன்’ எனப்பொருள் தரும் இக்கடவுளை மாயோன் என இனங்காணவரம். தொல்காப்பியத்தில் முதன்மைப்படுத்தப்படும் மாயோனுக்கு அடுத்த கடவுளாகச் ‘சேயோனான்’ முதுகண் விளக்குகின்றான். பொம்ப ரிப்பில் அகழ்ச்சன்

போது கிடைத்த வேல், இக்கறைக்குநடிரே உள்ள பாண்மிநாட்டிய லுள்ளாதிச்ச நன்றாரிற் கிடைத்த முருவண்டத்திற்குரிய பொருட்களை நினைவுட்டுகின்றது.¹³³ சமுத்தின் வடபகுதியில் கந்தரோடையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அழுவின்போதும் இத்தகைய வேலாளர்கு கிடைத்தகூம் குறிப்பிடத்தக்கது.¹³⁴ விஜயன் சு ஐதி கத்தில் வடபகுதியில் காணப்பட்ட சிவ, சக்தி முருக ஆலயங்கள் பற்றிய குறிப்புண்டு என்றார்.¹³⁵ வடபகுதியிற் காணப்பட்ட திருத்தம்பலேஸ்வரர், திருத்தம்பலேஸ்வரி ஆலயங்கள் முறையே சிவ, சத்தி வழிபாட்டிடங்களாக விளங்கின என்றாம் இவற்றேரடு இணைத்துக் கூறப்படும் கதிரை ஆண்டார் கோயில் முருக தலமாகவும் விளங்கியிருக்கலாம். காரணம் உக்கிரீயங்கள் கதையில் கதிரைமகையிற் காணப்பட்ட முருக தலைபற்றிக்கூறப்படுகின்றது¹³⁶ இத்துடன் உக்கிரீ சிங்களின் மனைசி மாரு தப்புரலீவல்வி மாவிட்ட புரத் தில் அமைந்த முருக தலம் பற்றிய குறிப்பும் உளது. யாழ்பாண வைபவமாலை விஜயனின் காலக் கோயில் களாக கிழக்கே இந்த கோவேஷவரம் (தவறுதலாகக் காம்பல காம ஸ்வரரைக் குறிப்பிடுகின்றது) செற்கே தொந்திராவிலிருந்த சந்திரசே+ரிஸ்வரம், வடமேற்கே காணப்பட்ட திருக்கேதீஸ்வரம் ஆகியவைற்றறக் குறிப்பிடுகின்றது.¹³⁷ இவ்வாற பண்டுகாபய வன் ஜத்தங்களிலும் சுராதபுரத்திற் காணப்பட்ட சிவ, விங்கவரிபாடு பற்றிய குறிப்புகள் உள.¹³⁸

மேற்கூறிய சான்றுகளை உறுதி செய்வனவாக அமைவது தான் ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படும் இந்துப் பெயர்களாகும். இப்பெயர் அட்டவணையில் பல்வேறு பிராமண கோத்திரங்கள் மட்டுமென்று வடநாட்டு இந்துத் தலையாறு நகதேச திராவிட வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள் வடநாட்டுப் பெயர்களைக் கொண்டு அழைக்கப்பட்டதும் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது¹³⁹ இவ்வாறு வழிபடப்பட்ட தெய்வங்களில் ஓவன், முருகன் (ஸ்கந்தன், மகாசேனன், விசாகன்) வின்ஜு, நாராயணன், காளி தூர்க்கை, பூரி, லக்மி போன்ற குறிப்பிடத்தக்கன. இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளைப் பேணியோரே பெளத்தத்திற்கு மாறி யதை பெளத்த மதத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட கொடைக்களைக் கூறும் இக்கல்வெட்டுகள் எடுத்துக் கூட்டுகின்றன. பெளத்தத்திற்கு மாறிய இன்றைய சிங்கன் மக்களின் முதாகையினர் இந்து மதத்தினைக் கடைப்பிடித்த இன்றைய தமிழ் மக்களின் முதாகையினரிடமிருந்து கலைசார பிதியிலும் வேறுபட்ட நொடங்கள் ஏர். சில சமயம் இந்து மதத்தினர் மிது பெளத்த மதத்தவருக்

குக் காழிப்புணர்ச்சியும் ஏற்பட்டாலும் பண்ணைய சுழித்து வரலாற்றில் இத்தகைய சப்பவங்கள் மிக மிக அரிதே. இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சியையே கி. பி 4 ஆம் நூற்றாண்டுக்காலிய மகாசேன வீண் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இம் மன்னன் கோகரன் திருக்கோணஸ்வரம்) ஏராகாவல (எறாலூர்), பிராமணன் கலந் தவின் ஊர் ஆசியவற்றிற் காணப்பட்ட சிவ விங்கவழிபாட்டிடங்களை அழிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது¹⁴⁰ இவையாவும் இன்றைய கிழக்குமாகாணத்திற் காணப்பட்டு இந்துக்கோயில்களாகும். திருக்கோணஸ்வரம் போன்று திருக்கெதில் வரமும் இக்காலத்திற் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததை தடாவ : சம்ஹாரம் இனிமூலம் சிங்கள மன்னர்கள் பெளத்தர எாக கூறுகின்றது¹⁴¹ எனினும் சிங்கள மன்னர்கள் பெளத்தர எாக மாறிய அதே நேரத்தில், பாளி நூவோர் இந்துமத வழிபாட்டு முறைகளைத் தவறான நெறிகள் எடப்போதித்து போன்று கூட நாட்டார் சமய நம்பிக்கைகளாக இந்து மத வழிபாட்டு முறைகள் பெளத்தரவால் அநுசரிக்கப்பட்டன சிங்கள மன்னர்களுக்கு இத்தனைப் போவிக்கத் தவறவில்லை. சிங்கள மன்னர்கள் சிலர் இந்து சமய வழிபாட்டு முறைகளையும் கடைப்பிடிக்கத் தவற வில்லை இத்தகைய வழிபாட்டை திருக்கோணஸ்வரத்தில் இயற்றியவர்களாகக் கிட்டி. நான்காம் நூற்றாண்டில் மகாநாக என்ற இளவரசனும் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் மானவர்மனும் விளங்குகிறார்கள். இவர்கள் திருக்கோணஸ்வரத்தில் இயற்றிய திரிகைகள் பற்றிச் சூளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது¹⁴² இத்து மதக்குருமாரான பிராமணனரையும் இந்துமத வழிபாட்டிடங்களையும் சிங்கள மன்னர்கள் போவித்ததற்கும் ஆதாரமுண்டு¹⁴³.

கி. பி 6ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ச்சத்தில் பல்வராட்சியில் ஏற்பட்ட இந்து வைசார மறுமலர்ச்சி ஈழத்து இந்துமதத்திற்கும் ஒரு புதிய உதவேகத்திலை அளித்தது. இதனை திருஞானசம்பந்தர், சந்தர்ஷ ஆகியொரின் திருக்கேதில்வரப் பதிங்களும், திருஞானசம்பந்தரின் திருக்கோணஸ்வரப் பதிங்கும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன இக்காலத்தில் (கி. பி 9 ஆம் நூற்றாண்டில்) திருக்கேதில்வரம் ஒரு புனித தலமாக பெற்றதரைள்ளும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதை அநுராதபுரம், கதீர்காமம் ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள சிங்களக் கல்வெட்டுகள் எடுத்தியம்புகின்றன.¹⁴¹ இக்கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகளை மீறுவோர் திருக்கேதில்வரத் தில் (மாதோட்டத்தில்) பகவனைக் கொன்றதால் ஏற்படும் பாபத் திற்குரிய நிலையை அடைவர் என இவை கூறுகின்றன இக்காலத்தொட்டு கற்றளவும் உலோகங்களையும் பயன்படுத்தி ஆக்கப்பட்ட இந்துமதத்தை கடவுளர் சிலைகள் பலவும் ஈழத்திற்

கிடைப்பதை நோக்கும்போது பல்லவர் காலத்தில் சமூத்துடன் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார - கலாசார உறவுகளால் சமூத்துடைய துக்களை மரபும் புத்துயிர்பெற்றது எனலாம். சமூத்தின் தென்பகு தியிலுள்ள தொந் திராவி லுள்ள 'உப்புல வண்ணன்' ஆலயம் ஆரம்ப காலப் பல்லவர் கலைமரபு சமூத்துக்களை மரபில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்குக்குச் சிறந்த உரைகள்லாக விளங்குகின்றது¹⁴⁵ பல்லவ பாணியில் அமைக்கப்பட்டபல இந்துச் சிலைகளும் செப்புத் திருமேனிகளும் இக்கலையில் செல்வாக்குக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகின்றன இச்சுறுமூனியாவிற் காணப்படும் யானைகளின் உருவங்கள், மனிதனும் குதிரையும், இச்சுறுமூனியாக் காதலர்கள் என வருடவிக்கப்படும் சிவதும் பார்வதியும் இக்காலத்தில் அநுராதபுரப்புகுதியில் பல்லவ கலைமரபு ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை உணர்த்துகின்றன¹⁴⁶ இவ்வாரே திருக்கேதிஸ்வரத்திற் கிடைத்துள்ள கல்விசாலான பிள்ளையார்ஸ்லை, செப்பப்படிவங்களான சோமஸ்கந்தமூர்த்தி, சண்டேஸ்வரமூர்த்தி ஆகியவையும் இக்கால கலைமரபுக்கான சிறந்த உதாரணங்களாக விளங்குகின்றன.¹⁴⁷ அநுராதபுர நூதனசாலையிற் கிடைக்கும் செப்புத் திருமேனியான அர்த்தநாரீஸ்வரம் சிலையும் பல்லவர் கலைப்பாக்குரியதொகை ராகும்.¹⁴⁸ இவ்வாரே சமூத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலும் தரிகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள கந்தளாயிற் கிடைத்த விஷ்ணு சிலை¹⁴⁹ குருக்கள் மடத்திற் கிடைத்த விஷ்ணு சிலை¹⁵⁰ ஆகியவையும் சமூத்தின் கிழக்குப் பிராந்தியத்திலும் இக்கலைமரபின் படர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவதையும் அமைகின்றன. அநுராதபுரத்து லுள்ள இந்துக்கோயில்களின் அழிபாடுகள் மத்தியில் கல்விலாண விங்கம் சிவன், விஷ்ணு காளி, வீநாயகர் ஆகியோரது சிற்பங்கள் கிடைத்துள்ளன.¹⁵¹

இந்துக் கோயில் அழிபாடுகள் மட்டுமன்றி பிரா மணிரின் தெயிருப்புகளும் அநூராதபுரத்தில் காண ப்படுகின்றன. கி.பி. 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய கலைமரபில் ஆக்கப்பட்ட இக்கட்டிடங்களின் அடித்தங்கள் செங்கட்டிகளைக்கொண்டு அமைக்கப்பெற்றன. இவற்றின் மேற் பகுதி கள் அழிந்து விட்டாலும் இக்கட்டிடங்களில் இந்துக் கோயிலிற் காணப்படும் கர்பசிருகம், அந்தராளம், அசித்தமண்டபம் போன்ற பகுதிகள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.¹⁵² அண்மையில் பூநகரி மாவட்டத்திற் மண்ணி த்தலையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிவாலயமும் முற்பட்ட சோழர் காலக் கலைமரபுக்குரியது எல்லாம்¹⁵³யாழ்ப்பாண வைவமா-லையிற் மாருதப்புரவுவில் சோழ நூட்டடி விருந்து சிற்பிகளை

ஆழைத்தும், திருவருவங்களைத் தருவித்தும் மாவிட்டபுர முருகன் ஆவயத்தை அமைத்த யாழிப்பாரன் வைபவ மாலையில் செய்தி யானது இக்காலத்தில் ஈழத்தில் இந்து ஆலயங்களை அமைப்பதற்கு தமிழகத்திலிருந்து ஈழப் போக்கி வந்த இந்துக்களை கூட கள் பற்றிய நிகழ்ச்சியையே எடுத்துரைக்கிறது எனலாம். இதே போன்ற ஆலயங்கள் திருக்கேதில்வரம், திருக்கோண்ணல்வரம் ஆகிய பகுதிகளிலும் காணப்பட்டிருக்கலாம். மட்டக்களப்பு மாண்மியம் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் ஆட்கசவுந்தரி காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருப்பணிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁵⁴

பெளத்த மதம் சிங்கள மௌசுழி பேசுவோருக்குரிய மதமாக வளர்ச்சி பெற்றாலும் கூட தமிழ்ப் பேசுவோரில் ஒரு பகுதியினர் ஒரு காலத்தில் இம்மதத்தினை அநுசரித்ததற்கும் போவித்ததற்குமான தடயங்கள் உள் வடிவியாவில் கிடைத்துள்ள கிறிஸ்துப்பத்திற்கு முந்தியபிராமிக்கல்வெட்டுகள், அநுராதபுரத் தமிழ்வணிகரின் கல்வெட்டு கந்தரோடை மட்பாண்டச்சாகனம், வங்கி பூரப் பொற்சாகனம் ஆகியவை இதற்கான தலை சிறந்த உதாரணங்களாகும். பாளி நூலோர் சமுத்தினன் அரசாங்கட சென்னிகுத்திகள், எல்லாவன் போன்றோரத் தவறான சமய நாங்பிக்கைகளைப் (இந்து சமய நம்பிக்கைகளைப்) பேணியவர்கள் எனக்குறிப்பிட்டாலும் கூட கி. பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத் தீவில் ஆட்சி செய்த பாண்டிய மன்னர் பெளத்தத்தினைப் போவித்ததை இவர்கள் விட்டுச் சென்ற கல்வெட்டுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ¹⁵⁵ இவர்களின் ஒருவனாகிய பரிசீலனை மன்னது கூட வெட்டு குருநாசல் மாவட்டத்திலுள்ள அரகம் என்ற இடத்தில் கிடைத்துள்ளது. இதில் இங்குள்ள விகாரைக்கு இம்மன்னன் அளித்த நிவேதமை பற்றிய குறிப்புகள் இருந்து வருகின்றன. மற்ற நொருவனராகுட்டபரிசீலனை புக்ததாஸ (புத்தரது அடிமை) என அழைக்கப்பட்டதை பெளத்த மதத்தற்கு அளித்த கொடைபற்றிக் கூறும் இம்மன்னனின் மனை வியின் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. கதிர்காமத்திலுள்ள பெளத்த விகாரையை தாதிய என்ற பாண்டிய மன்னன் போவித்ததை இங்குள்ள கல்வெட்டு எடுத்தியம்புகின்றது. இக்கல்வெட்டுகளில் இப்புக்கு மன்னர்கள் பெளத்தர்கள் என்பது தெளிவாகக் கூறப்பட்டாலும் கூட பெளத்த மதத்தினை இவர்கள் போவித்ததைம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளனம் தெளிவாக இன்றது. இவ்வாறு பிற்பட்ட அந்தாழ்பூர காலத்தில் கெள்வாக்குள்ள இராணுவத் தலைவர்களாக உள்ளிய பொத்தகுட்ட, பொத்தசால், மகாந்த ஆகியோர் பெளத்த மத நிறுவனங்களைப் போவித்ததற்கு

ஈன் ஆதாரங்களுக்கு உள், கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய திரியாய் பாறைக் கல்வெட்டு, கி.பி. 9ஆம்/10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு ஆகியன தமிழ் வணிகர் பொத்த மதத்தினேபோவித்ததற்கான சிறந்த சான்றுகள் ஆகும்

മുടിവ്വര്യഃ

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது ஈழத்தப் பாளிநூல்கள் தமிழரை இந் நாட்டிற்கு அந்தியிரணவும், படை எடுப்பாளர், ஆக்கிரமிப்பாளர், தவறான சயய நம்பிக்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் எனக் கூறியுள்ளன அத்துடன் ஈழத்து நாள்கை கார்த்த தங்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த விஜயனும் அவன் வழி வந்தோருமே எனவும் இவை எடுத்துரைத்தாலும் கூட கடந்த திரு தசாப்தங்களாக ஈழத்தில் நடைபெற்ற தொல்லியல் ஆய் வகள், ஆராய்ச்சிகள், தற்கூல - சிங்கள தமிழ் மொழிகளைப் பேசுவோர் தென்னிந்திய கலாசாரத்தின் வழிவந்தவர்கள் என் பதை உணர்த்தியுள்ளன. சிங்கள மொழி யைப் பேசுவோரின் மூதாதையினர் பெஸத்தத்தினைத் தழுவியதால் ஏற்பட்ட வட இந்தியக் கலாசாரப் படர்கள், இக்காலத்தில் தமிழகம், சமூக ஆசிய பிராந்தியங்களுக்கிடையிலான உறவுகள், சிங்கள - தமிழ் மொழி பேசுவோரைத் தனித்தன்யான கலாசாரத்தினை பேணுவார்களாக வளர்த்தேடுத்தன. எனினும் ஈழத்துத் தமிழ்மக்களின் கலாசாரத்தில் தமிழகத்தின் பங்கு மிகக்காத்திரமாக அமைந்திருந்தது இதனால் ஈழத்துத் தமிழ்க் கலாசாரம் சிங்கள கலாசாரத்தில் அமிழாது தனது தனித்துவத்தினைப் பேண வழிபிறந்தது

- 1 Dipavamsa, (Tr. & Ed) Law, B. C, The Ceylon Historical Journal, Vol. VII, July and October 1957 and Jan. and April 1958, Nos. 1 - 4. ;
Mahavamsa, (Tr. & Ed) Geiger, W., (Colombo), 1950; Culavamsa, (Tr. & Ed) Geiger, W., Reprint, Vols 1 - 11 (London), 1973; Rajavaliya Ed, Gunasekara B., Colombo 1911. Nikaya Sangrahaya, (Ed), Gunawardhane, D. F 1908 Pujavaliya, (Ed) Suravira, A. V. (Colombo) 1961.
- 2 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, (பதிப்பு) சபாநாதன், குல (கொழும்பு), 1953; கைலாயமாலை, (பதிப்பு) ஜம்புலிங்க பிள்ளை, கா. வே, (சென்னை), 1939 கோணேசர் கல்வெட்டு, (பதிப்பு), சண்முகரத்தின ஜயர், (யாழ்ப்பாணம்), 1909. தலின கைலாச புராணம், பதிப்பு), வைத்திலிங்க தேசிகர், பு. பொ, (பகுத்தித்துறை), 1916; திரிகோண சல புராணம், (பதிப்பு) சண்முகரத்தின ஜயர், (யாழ்ப்பாணம்), 1901 வையா, (பதிப்பு) நூரைப் பிரகாசி, சுவாமி; (யாழ்ப்பாணம்) 1921 வையா பாடஸ், (பதிப்பு) நடராசா, க செ. (கொழும்பு) 1980 மட்டக்களப்பு மாண்பியம், நடராசா, எவ். எக்ஸ். வி. (கொழும்பு), 1962.
- 3 Deraniyagala, S. U , The Pre - Historic Chronology of Sri Lanka, Ancient Ceylon, Vol 6, 1990 பக். 211 - 250 சிற்றம்பலம், சி. க., 'இலங்கையிற் தொல்லியல் வளர்க்கி - வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்', கலைஞரனாய, (கல்வக் கழக வெளியீடு), 1982 - 83; சிற்றம்பலம் சி. க., 'வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட சமீம்' ஆய்வு, (ஆய்வு நிறுவன வெளியீடு), ஏப்ரல் 1987, பக். 37 - 46.
- 4 Deraniyagala, S. U மே. கு. க. 1990
- 5 Sitrampalam, S. K. The Megalithic culture of Sri Lanka Unpublished Ph. D Thesis, University of Poona, (Poona) 1980.
- 6 Ellawella, H. Social History of Early Ceylon, (Colombo) 1969, அதி. 6.
- 7 Paranavitana, S , (ed) History of Ceylon, Vol. I, Part I, (Colombo), 1959.
- 8 Mendis, G. C., 'The Vijaya legend' in Jayawickrama, M. A. (ed), Paranavitana Felicitation Volume (Colombo) 1965, அதி. 263 - 279
- 9 Mahavamsa, மே. கு. நூல், அதி. 7 வரி 42. 1988
- 10 Burrow, T., Collected papers on Dravidian, "Linguistics" (Annamalai Nagar) 1968.
- 11 வெலுப்பிள்ளை, ஆ., தொடக்கால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றும் பின்னணியும், தொடக்கப் பேருரை. யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், பங்குணி 19. 1986. ப. 12.
- 12 Mahavamsa, மே. கு. நூல், அதி. 7, வரி 58.
- 13 மேற்படி, அதி 7, வரி 40 - 42.
- 14 Nicholas, C. W, 'Historical topography of Ancient and Medieval Ceylon', J R A. S. C. B 'New Series, Vol. VI, 1963. பக். 74 - 75
- 15 Champaklakshmi, R, 'Archaeology and Tamil literary Tradition', Puratattva, No 8, 1975 - 76. அடிக்குறிப்பு 6 பக். 120
- 16 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை. மே கு. நூல் பக் 4 - 5
- 17 Ellawalla, H. மே. கு நூல். அதி 7.
- 18 Mahavamsa மே கு நூல். அதி. 37 வரி. 40 - 41.
- 19 சிற்றம்பல், சி. க., 'தமிழர் பற்றிக் கூறும் ஈழத்து பிராமிக் கல்வெட்டுகள் பற்றிய சில கருத்துக்கள்', நம்மோசை, 1988 - 89. யாழ் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, பக் 29 - 35
- 20 Sitrampalam, S. K., Proto-histroic Sri Lanka An interdisciplinary Perspective' Journal of the Institute of Asian studies, Vol VIII, No. I, பசு 1990 பக் 1 - 18
- 21 Sitrampalam, S K. . The Dawn of Civilization in Sri Lanka - A study Paper presented at the 1st Annual Sessions of the Jaffna Science Association April 1992
- 22 Kennedy, K. A R., The Physical Anthropology of the Megalithic Builders of South India and Sri Lanka, (Canberra), 1975. LU Lukas, John, R. A and Kennedy Kenneth, A. R. 'Ecological Anthropology of Human remains from Pomparippu' Ancient Ceylon, No. 4, 1981 பக். 97 - 142.
- 23 Chanmugam, P. K. and Jeyawardena F. L. W , Skeletal

- remains from Thirukketiswaram Ceylon Journal of Science Section (a) 5 (2), 1954, பக் 65 - 68.
- 24 Sitrampalam, S K , Ancient Jaffna - An Archaeological Perspective, **Journal of South Asian Studies**, Vol. 3. Nos 1 & 2, 1984, பக். 1 - 16
 - 25 Ragupathy, P , Early Settlements in Jaffna - An Archaeological Survey, (Madras), 1987.
 - 26 Sitrampalam, S K , மே. கூ. க. 1980
 - 27 Gunawardhana, W. F , The Origin of the Sihhalese Language (Colombo), 1918
 - 28 Sitrampalam, S. K. மே. கூ. க. 1980
 - 29 Fernando, P. E. , The beginnings of Sinhala Script Education in Ceylon - A Centenary, Volume I, (Colombo) 1969, பக் 19 - 24; Karunaratne, S , Epigraphia Zeylanica Vol VII, (Colombo). 1984
 - 30 Buhler, J C. Indian Palaeography (Indian Antiquary, Vol. XXXIII) 1904.
 - 31 Nagasamy, R , 'The Origin and Evolution of the Tamil, Vatteluttu and Grantha scripts', Proceedings of the second International conference Seminar of Tamil studies (Madras), 1968 பக் 410 - 415
 - 32 Sitrampalam, S K , மே. கூ. க. 1980.
 - 33 Sitrampalam, S. K. , The title Parumaka found in Sri Lankan Brahmi Inscriptions - A Reappraisal, Sri Lanka Journal of South Asian studies, No. 1 (New series) 1986/87 பக். 13 - 25.
 - 34 Seneviratne, S. 'The Bharatas' - A case study of community integration in early historic Sri Lanka in Festschrift 1985 James Thevathasan Rutnam (Ratmalana) 1985. பக் 49 - 56.
 - 35 Sitrampalam, S. K., 'The from velu of SriLankan Brahmi inscriptions A Reappraisal', The Sri Lanka Journal of South Asian studies, No 3 (New Series), 1991 / 92, பக். 60 - 71
 - 36 Sitrampalam, S. K , The title Aya of Sri Lankan Brahmi inscriptions A Reappraisal, Summary of the

- paper submitted to the Archaeological Congress (Colombo) 1988.
- 37 Silva, K. M. De, History of Sri Lanka, (Colombo) 1981 பக். 20 - 21.
 - 38 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 1.
 - 39 மணிமேகலை, (பதிப்பு) சுவாமி நாத ஜியர், (சென்னை) 1956. காலை 9, வரி 21, காலை 11, வரி 21 - 26
 - 40 Gunawardava, R. A. L. H. , Pre - lude to the state - An early phase in the evolution of Political institutions in Ancient Sri Lanka, The Sri Lanka Journal of the Humanities, Vol VIII, Nos. 1 & 2, 1982, பக் 1 - 39
 - 41 சிதம்பரனார், அ. சேர்வரலாறு, (வெளி யீடு), திருநெல் வேலி, தென்னிந்திய சௌகாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் 1992
 - 42 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 19, வரி. 54 - 55
 - 43 Paranavitana, S. மே. கூ. நூல், 1959, அதி 3.
 - 44 Gunawardana, R. A. L. H., மே. கூ. க. 1982.
 - 45 Paranavitana, S.. மே. கூ. நூல், 1970., பக் 42 - 44
 - 46 மேற்படி, பக். 37 - 38.
 - 47 மேற்படி, பக். 30 - 43.
 - 48 Paranavitana, S. , Inscriptions of Ceylon Vol I, Early Brahmi Inscriptions, (Colombo), 1970 கண. இல. 406.
 - 49 மேற்படி, கல். இல 338.
 - 50 மேற்படி, கல் இல. 378
 - 51 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1959 ப 148.
 - 52 Solheim W G., and Deraniyagala, S. 1972, Archaeological survey to investigate South - East Asian Pre-historic presence in Ceylon, Ancient Ceylon, Occasional Paper I, (Colombo), 1972.
 - 53 இந்திரபாலா, கா , 'யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தொற்றும்' (பேராதனை), 1972. ப. 30
 - 54 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1970. பக் 26 - 29
 - 55 Paranavitana. , Vallipuram Gold plate of Vasatha, Epigraphia Zeylanica, Vol IV, No 29, 1934 - 42 பக். 220 - 237
 - 56 Veluppillai, A , Tamils in Ancient Jaffna and Vallipuram

Gold Plate, Journal of Tamil Studies, Vol. 19, (Madras)
1981

- 57 Dorai Rangaswamy, M. A., The Surnames of the Sangam Age literary and Tribal, (Madras), 1968.
- 58 Culavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 76, 77.
- 59 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 2 வரி 10 - 11.
- 60 மேற்படி, அதி 21, வரி 13 - 14.
- 61 சிறீவீர, டபிள்யூ. ஐ., 'துட்டகைமுனு-எல்லாள் வரலாற்று நிகழ்வு - 'ஒரு மறு கெபிடீடு', இங்கையில் இத்துவமும் சமூக மாற்றமும், சமூக எஞ்சினிக் கங்க வெளியீடு, (கொழும்பு), 1985, பக் 119 - 140.
- 62 இரத்தினம், ஜே., எல்லாளன் சமாதியும் வரலாற்று ஓராசியூப், (தமிழாக்கம் கணக்கரட்னா ஏ. ஜே), மஹாவாஸ்சிக முதல், 1981.
- 63 mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 25, வரி. 75.
- 64 மேற்படி, அதி 33, வரி 55 - 61
- 65 மேற்படி, அதி 34 வரி 18 - 27.
- 66 Paranavitana, S. மே. கூ. நூல் 1959 பக். 183 - 185
- 67 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1970. கல். இல. 94.
- 68 அகநானாறு, (பதிப்பு) காசி சிவநாதன் செட்டியார், மு., [திருநெல்வேலி] 1961. செய்: 88, 231, 307; குறுந்தொகை, (பதிப்பு) சோமசந்தரனார். பொ. வே., (திருநெல்வேலி), 1962, செய். 189, 343, 360. நற்றினை, (பதிப்பு) சோமசந்தரனார் பொ. வே. (திருநெல்வேலி) 1962 செ. 366
- 69 பத்துப்பாட்டு மூலமும் நக்கினார்க்கினியர் உரையும், பதிப்பு) காமிநாதையர் உ. வே., (சென்னை) 1950, பட்டினப்பாலை வரி. 190 - 191.
- 70 புஷ்பரத்தினம், ப, பூநகரிப் பிராந்தியக்கெதாள்வியல் மேலாய் வில் கிடைத்த தொல்பொருள் சின்னங்கள் - ஒரு வரலாற்று ஆய்வு யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்கில் வாசிக் கூப்பட்ட கட்டுரை. 1992.
- 71 புஷ்பரத்தினம், ப. பூநகரி தொல்பொருளாய்வு, யாழ்ப்பானம், 1993 பக். 33 - 42
- 72 Paranavitana, S. மே. கூ. நூல், 1970. கல். இல. 356, 357.
- 73 Seneviratne Sudharshan, மே. கூ. க. 1985.
- 74 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1970, கல். இல. 480.

- 75 எந்தையா, வி. சி., கண்ணகி வழக்குஙர, (சுன்னாகந்தி), 1968.
- 76 Seneviratne, S. மே. கூ. க., 1985 பக். 49 - 56
- 77 யாழ்ப்பான வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 9 - 10.
- 78 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 35, வரி. 25 - 28.
- 79 மேற்படி, அதி. 36, வரி. 49.
- 80 Rasanayagam, C., Ancient Jaffna, (Madras), 1926. ப. 76
- 81 Mahavamsa, அதி. 39, வரி. 32.
- 82 Silva K M. De; மே. கூ. நூல், பக். 20 - 21.
- 83 Wickremasinghe Don Martino De Zilva, Ins. no. 20, 'Jetavanarama Slab - Inscription', Epigraphia Zeylanica, Vol. I, 1912, பக் 230 - 241
- 84 Culavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 44. வரி. 7 - 73.
- 85 மேற்படி, அதி. 44. வரி. 125 - 135.
- 86 மேற்படி, அதி. 47, வரி. 15 - 53
- 87 மே. கூ. நூல், அதி. 48, வரி. 62.
- 88 மேற்படி, அதி. 41, வரி. 74 - 75.
- 89 யாழ்ப்பான வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 13 - 24. கைலாயமாலை, மே. கூ. நூல், க - நு.;
- கவ்யாபாடல், மே. கூ. நூல், செய். 15 - 18.
- 90 யாழ்ப்பான வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 22.
- 91 புஷ்பரத்தினம், ப., 'யாழ்ப்பான இராச்சியத்தில் தலைநகர்- புதியநோக்கு', முத்தமிழ் விழா மலர், 1991, விடுதலைப்புவி கள் கணக, யாழ்ப்பாட்டுக்கழக வெளியீடு (யாழ்ப்பானம்) 1991 பக். 36 - 55
- 92 யாழ்ப்பான வைபவமாலை, மே. கூ. நூல், பக். 23 - 84
- 93 Culavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 50, வரி. 12 - 36
- 94 Paranavitana S., மே. கூ. நூல், 1959. ப. 347.
- 95 மேற்படி.
- 96 Sitrampalam, S. K. மே. கூ. க. 1990.

- 97 அகநானாறு, மே. கூ. நூல், செய். 88, 231, 307; கறுந்தொகை, மே. கூ. நூல், செய். 189, 343, 360; நற்றினை, மே. கூ. நூல், செய். 366
- 98 இந்திரபாலா கா, அநுராதபுரத்திலுள்ள நடன்கு நாட்டார் கல்வெட்டு 'சிந்தனை' மலர் 1, இதழ் 4, பேராதனை 1968
- 99 Indrapala, K., Two Inscriptions from the Hindu Ruins Anuradhapura' Epigraphia Tamilica, vol. I, Part I, (Jaffna), 1971. பக். 1 - 5.
- 100 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1959 ப. 39
- 101 Indrapala, K., 'Early Tamil settlements in Ceylon', J. R A. S C. B (N. S). Vol XIII, 1969. பக் 43 - 63
- 102 மேற்படி.
- 103 Pathmanathan, S., The Kingdom of Jaffna, (Colombo), 1978, ப. 27.
- 104 மேற்படி.
- 105 மேற்படி,
- 106 Culavamsa, மே. கூ. நூல். அதி. 50, வரி. 12 - 16.
- 107 Godakumbura, C. E., Ins. No. 24. Tamaravava Pillar Inscription, Epigraphia Zeylanica, Vol. 5, 1966,
- 108 Godakumbura, C. E. In. No. 32, 'Sigiriya Pillar Inscriptions of Mahapa Kassapa', Epigraphia Zeylanica Vol V, 1966, பக். 345 - 355. Godakumbura, C. E., In No. 33, Inginimitiya Pillar Inscription of Mahapa Kassapa, Epigraphia Zeylanica Vol. V, பக். 355 - 365.
- 109 Indrapala, K., மே. கூ. க. 1969.
- 110 மேற்படி,
- 111 Bryce Ryan, Caste in Modern Ceylon The Sinhalese system in transition, (New Jersey), 1953.
- 112 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 7, வரி. 57 - 58.
- 113 Sorasundara Bharatiar, S., Chera Kingdom and Cheras of Yore, (Madurai), 1979.
- 114 Paranavitana, S. மே. கூ. நூல், 1959 அதி. 6.
- 115 சிதம்பரனார், அ., மே. கூ. நூல், 1972.
- 116 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1970;
- 117 மேற்படி, கல். இல 83, 289, 487, 643, 744, 1142, 1161 1202.

- 118 Kanagaratnam, D. J., Tamils and Cultural Pluralism in Ancient Sri Lanka, Pilimatalawę, (Sri Lanka), 1978
- 119 Paranavitana, S., மே. கூ. நூல், 1970. கல். இல. 355.
- 120 சிற்றம்பலம் ச. க, மே. கூ. க 1988 - 89., பக் 21 - 35.
- 121 மணிமேகலை, மே. கூ. நூல், அதி. 25, வரி. 178 - 203.
- 122 மே. கூ. நூல், அதி. 25, வரி. 124 - 127; அதி. 14, வரி. 79 - 84
- 123 பட்டினப்பாலை, மே. கூ. நூல், வரி 190 - 191
- 124 Karumattillha, P. V. B., 'Early Sri Lankan Society Some reflections on caste, Social groups and ranking Sri Lanka Journal of the Humanities, 1983 - 84. Vol 9 - 10, Nos. 1 & 2, பக். 108 - 143.
- 125 Mahalingam, T V. Early South Indian Palaeography, (Madras), 1974. பக். 130 - 135.
- 126 Srisena, W. M., Sri Lankas commercial relations with the outside world from earliest times to 8th century A. D, 'The Sri Lanka Journal of South Asian Studies' Dec. 1980 பக். 12 - 31.
- 127 Paranavitana, S. Ins. No 16. 'A Revised edition of Badulla (Horabora) pillar Inscription' Epigraphia Zeylanica, vol. V, 1966. பக். 177 - 195.
- 128 கறுந்தொகை, மே. கூ. நூல், செய். 34
- 129 Perera, B. J., The foreign Trade and Commerce of Ancient Ceylon - Forts of Ancient Ceylon' The Ceylon Historical Journal Vol. I, No. 2. Oct 1951. பக் 109 - 119.
- 130 திருக்கேதசரத் திருப்பதிகம், காஞ்சிபுரம், வச்சிரவேலு முத வியார். க. தெளிவுரை வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளை ந. விளக்கவுரை (வெளியீடு) யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம், (யாழ்ப்பாணம்), இரண்டாம் பதிப்பு, 1972.
- 131 Caswell John and Martha Prickett, 'Mantai 1980' A Preliminary investigation, Ancient Ceylon, No. 5, 1984 பக். 3 - 68
- 132 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி. 7, வரி. 5 - 6.
- 133 Sitrampalam, S. K, The Urn burial site of Pomparippu of Sri Lanka - A Study Ancient Ceylon, Vol. 2, No. 7, 1990 பக். 263 - 297.

- 134 அழிவரப்பித்தப் பொறுப்பாயிருந்த ம. பொ செல்வரத்தி எத்தின் தலைவர்கள்
- 135 யாழ்ப்பாளை வைப்பமாலை மே கூ நூல், ப. 6.
- 136 கைலாயமானை, மே. கூ. நூல், வரி 10 - 15.
- வையர்பாடல் மே கூ நூல், செ 17.
- 137 யாழ்ப்பார்ஜன் வைப்பமாலை, மே. கூ. நூல், ப. 6.
- 138 Mahavamsa, மே. கூ. நூல், அதி 10, 102.
- 139 Sitrampalam, S. K., 'The Brahmi inscriptions as a source for the study of Puranic Hinduism in Ancient Sri Lanka' Ancient Ceylon, Vol I; No 7, 1990, பக. 285 - 309
- 140 Mahavamsa Tika (ed) Malalasekara, G. P., (Lond), 1935. ப. 685
- 141 Dathavamsa, (ed), Law, B. C. (Lahore)' 1925, ப 42
- 142 Culavartisa, ஓ. கூ. நூல், அதி 41, வரி 80; அதி. 57, வரி. 4 - 11
- 143 மேற்படி, அதி. 48, வரி 143 - 144, 23, அதி 51, வரி 65 - 67
- 144 Paranavitana S, 'Inscriptions on the stone canoe within the citadel Anuradhapura, Epigraphia Zeylanica, Vol. III, 1928 - 1933, பக. 221 - 225.
- 145 இந்திரபாலா, கா., 'இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை' (கொழுப்பு), 1970.
- 146 புஷ்பரத்தினம். ப., இலங்கைச் சிற்பங்களில் தென்விந்தியக் கலையின் செல்வாக்கு, யாழ்ப்பாளைப் பல்கலைக்கழக முது மாணிப் பட்டத்திற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை 1988, பக. 300 - 338.
- 147 மே. கூ. க. பக. 335 - 338.
- 148 புஷ்பரத்தினம், மே. கூ. க 1988, பக. 321 - 325
- 149 மேற்படி, பக. 334 - 335.
- 150 மேற்படி, பக. 333 - 335.
- 151 இந்திரபாலா, கா., 'ஆதி இலங்கையில் இந்து மதம்' கவரவிழா நினைவு நிலை ஜயரத்தினம் உருவச்சிலை திறப்பு விழாச்சிறப்பு மலர், (தெல்லிப்பழை), 1978, பக. 15 - 16
- 152 மேற்படி.
- 153 புஷ்பரத்தினம், ப., மே. கூ. நூல், 1995.
- 154 மட்டக்களப்பு மரணமியக், மே. கூ. நூல்;
- 155 Paranavitana, மே. கூ. நூல், 1959. பக. 292 - 295.

வரலாற்றுத்துறைகள் குடும்பங்கள் வையங்கள்

பார்ஸிகள் வகைகளும் அக்க முறைகளும்

- போமிக்கிளிமத்தெல்
- ▼ மாநிலங்கள்
- ஒத்திடங்கள்
- கல்வெட்
- மாநிலங்களின் வகைகள்
- △ வகைகள்
- குடும்பங்கள்
- * வையங்கள்
- (+) பார்ஸிகள் முறையில் வையங்கள் வையங்கள்
- + அங்கு மீண்டும் பார்ஸிகள் வையங்கள் வையங்கள் வையங்கள்

